

Giới thiệu Vi Thần Có Tội

Vi Thần Có Tội câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại của tác giả Tùy Vũ Nhi An mang đến những diễn biến gay cấn, những hiểu lầm của các nhân vật.

Câu chuyện kể về cuộc đời của các vị thái y phụng sự trong triều, cuộc sống của bọn họ luôn lơ lửng chẳng biết ngày mai sẽ ra sao như ngàn cân treo sợi tóc.

Tính mạng các vi thần luôn nằm trong tay của bệ hạ, hễ có chuyện gì xảy ra với nàng hay hắn thì tuyệt nhiên kết cục đã được báo từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1

Mỗi khi Nghiêm Tiểu Vũ hướng ta khóc lóc kể giang hồ vô lâm có nào hung hiểm, cái gọi là đại hiệp cỡ nào hung tàn, bọn họ là con tép trên giang hồ phải làm sao giữ đầu mà sống, ta đều cười nhạt. Rõ ràng Thái y chúng ta mới chân chính là đem đầu treo ở lưng quần mang trên người!

Theo thống kê, chúng ta thường xuyên nhất được nghe ba câu:

Một, không chữa khỏi cho nàng/hắn, mang đầu đến gặp trẫm!

Hai, nếu nàng/hắn xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ để tất cả các người chôn cùng!

Ba, ngay cả bệnh này cũng không chữa nổi, trẫm nuôi các người để làm gì!

Dù sao, cứu người là thiên chức của chúng ta, cũng chẳng có gì hay ho, chỉ cần không may sơ sẩy, nhẹ thì một người chết, nặng thì mọi người cùng chết. Nói ngắn gọn, nghề nghiệp Thái y này, tiền thu thì thấp, phiêu lưu lại cao, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể kiếm thêm chút thu nhập, tỷ như thay Đông cung nương nương mang cho Tây cung nương nương thuốc phá thai, hoặc là thay Tây cung nương nương đưa cho Hoàng Thượng thuốc tráng dương, làm mấy chuyện này đúng là có chút vi phạm đạo đức nghề nghiệp.

Ta liền hỏi gia gia, làm mấy chuyện như thế chẳng phải rất thương thiên hại lí sao, có câu lương y như từ mẫu mà?

Gia gia nói: “Quên con mẹ nó y đạo! Sống sót quan trọng nhất!”

Nghe vậy nhưng những điều ta lo lắng cũng không thể xóa bỏ. Càng nghĩ, muốn sống sót phải thoát khỏi cái bộ dạng Thái Y Viện này, xa rời Hoàng

cung, nhưng ai bảo tự nhiên tổ tiên ta lại được xưng là “Y Thánh”, đem cao tổ hoàng đế đã hấp hối từ Quỷ Môn quan túm trở về, Cao tổ hoàng đế thưởng một tấm hoành phi, ban một câu “Nhiều thế hệ làm nghề y”, như vậy quyết định mấy trăm năm vận mệnh Tống thị bộ tộc ta.

Y thuật là không thể di truyền, nếu Cao tổ hoàng đế có thể hiểu được điều này cũng sẽ không có bi kịch của ta ngày hôm nay.

Nghiêm Tiểu Vũ từ bên ngoài chạy vào, hự hự thở phì phò, ta liếc mắt nhìn hẳn một cái thần nhiên nói: “Tiểu Vũ, thận người lại hư”. Bình thường hẳn chạy một ngàn dặm hơi thở cũng không suyễn.

Nghiêm Tiểu Vũ dừng bước chân, hai tay không ngừng vỗ lưng giúp lưu thông khí: “Thái Y Viện truyền lời đến, triệu gấp Thái y đến Tây Hoa Các!”

Ta mí mắt rạo rực, dự cảm có điềm xấu.

Tây Hoa Các này chính là nơi ở của phi tử được Thánh Thượng sủng ái nhất, bây giờ lại cho triệu gấp, không phải có việc chính là có bệnh, hơn nữa chỉ sợ còn không phải bệnh nhỏ, kỳ thật dù có bệnh hay không, ta vẫn có thể giải quyết.... Gia gia lúc trước thường xuyên nói, đám người trong Thái Y Viện kia toàn là lang băm, theo chân bọn họ cùng một chỗ sớm muộn cũng bị liên lụy.

Ta đối với đám người này cũng tràn đầy căm hận, nếu y thuật của bọn họ cao siêu một chút sẽ không cần tới ông nội của ta, ông nội của ta vì thế cũng không cần phải chịu bệ hạ ưu ái, ông nội của ta mà không cần chịu ưu ái thì ta cũng không cần phải vì áp lực của gia gia mà kế thừa tổ nghiệp....

Đối với lòng ta đầy căm phẫn, gia gia vỗ vỗ bả vai ta an ủi nói: “Quên đi, bọn họ cho dù là lang băm, tốt xấu vẫn là thấy thuốc, mà người....” Trong ánh mắt sợ hãi của ta, gia gia toát ra biểu tình bi thảm, “Quả thực là tên đồ

tề....”

Gia gia đối với tương lai của Thái Y Viện đã phán đoán — sớm muộn gì toàn bộ đều chết trong tay ta.

Ta cảm thấy, giờ khắc này đã đến, tay ta mà tâm của ta cũng lạnh, cái trán đổ mồ hôi, run run lấy tay giữ chặt góc áo của Nghiêm Tiểu Vũ: “Cái kia.... Người có nghe được bên Tây Hoa Các đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghiêm Tiểu Vũ dè dặt thanh âm nói: “Cũng không rõ, trong ba tầng ngoài ba tầng toàn người là người vây xung quanh, đều là từ các cung khác phái người đến hỏi thăm!”

Đương kim đệ hạ năm ấy hai mươi, đăng cơ chưa được hai năm, chưa lập hậu, cũng không có con nối dõi, hậu cung phi tần tốp năm tốp ba thường xuyên tụ tập một chỗ, nói Hoa phi của Tây Hoa Các có được hơn vài phần ưu ái, nay hậu cung lại thấy sự tình này, chỉ sợ trong cung sớm đã bốc hỏa, chỉ hy vọng Hoa phi gặp phải bất trắc, lại sợ nàng là mang long thai.

Nếu là gặp bất trắc, ta quả quyết sẽ không cứu được nàng, nếu là mang long thai, cái gì mà hỷ mịch, sợ là chính mình không biết có thai, trong lúc vô ý sảy thai...

Ta thật là đau đầu a....

Là nữ Thái y duy nhất trong cung, ta nghĩa bất dung từ trở thành “Chuyên gia phụ khoa”, phi tử nào thân mình khó chịu đều tới tìm ta, ta dựa vào vài y thuật thô sơ, sử dụng ba tắc lưỡi, dùng tâm lý mà chữa khỏi bệnh cho các phi tần, đến nay chưa lộ ra sơ hở nào.

Chẳng qua không biết....ca hát có thể giải quyết vấn đề xảy thai hay không.

Chỉ như vậy trong chốc lát, trong lòng ta đã điểm ra các loại khả năng cùng phương án giải quyết, cuối cùng đưa ra quyết định: chết thì chết, tiến cung đi!

Nghiêm Tiểu Vũ sớm đã thu xếp xong mọi thứ, ta lên kiệu, hắt một bên chạy chậm theo, đến cửa cung ta hạ cổ kiệu, hắt lại mang theo hòm thuốc của ta dẫn ta vào cung.

Trước cửa cung có không ít kiệu, ta nhìn nhìn đếm qua, thầm nghĩ mấy lão xương cốt của Thái Y Viện đúng là mấy lão bất tử, nhanh như vậy đều đã đến, thật sự quá khả kính đi.

Còn chưa tới Tây Hoa Các, liền nhìn thấy chung quanh đều là đám người tùm nãm tùm ba khe khẽ nói nhỏ, tới ngoài Tây Hoa Các lại là một mảnh yên tĩnh. Thủ vệ nhìn thấy ta chạy nhanh để cho ta đi vào, ta phóng nhẹ cước bộ, cơ hồ là bay vào.

Trong Tây Hoa Các, khói nhẹ thoảng nhiên lượn lờ, trái tim của ta đập nhanh hơn, khóe mắt thấy một bóng dáng vàng chói lọi bên bình phong, ta nghĩ một chút, quyết định vẫn là không thỉnh an, lén lút trốn ở một bên quỳ xuống.

Lúc này một Thái y đã bắt mạch xong lui ra, quý gối hường bóng dáng vàng chói kia run giọng nói: “Chúc mừng bệ hạ, Hoa phi nương nương có tin vui”.

Một thanh âm trầm thấp thoảng nhiên nói: “Phải không, chắn lại”. Nghe không ra vui giận.

Việc này không tầm thường, phi tử có thai, Hoàng Thượng như thế nào có thể “nghe không ra vui giận” chứ? Không phải vui, thì tất nhiên là không vui, nếu là không vui, vậy tất nhiên là.....

Mí mắt ta lại nhảy! Còn nhảy theo tiết tấu! Đây rõ ràng là có bầy! (mí mắt chị này nhất định có gắn chip điện tử @@)

Ngay cả ta cũng thấy có điểm không hợp lý, huống chi những người đó đều là lão Thái y đã thành tinh. Nhưng thêm vài Thái y đi lên, kết quả chẩn đoán vẫn là hỉ mạch. Nói vậy đây không phải là giả bộ, để cho bọn họ khi quân bọn họ cũng không dám.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy thanh âm kia lại nói: “Tổng Linh Xu đâu?”

Nháy mắt vô số ánh mắt hướng ta đêm tới, ta run run: “Vi thần ở...”

“Người đi bắt mạch”.

“Dạ”. Ta mang theo góc áo tiến lên, liếc sang hoàng đế một cái, nhưng liếc không đúng lúc, vừa vặn bị hắc bắt gặp, sợ tới mức ta chạy nhanh cúi đầu, trong đầu vẫn hiện lên vẻ mặt âm trầm kia.

Ta giả vờ giả vệt đặt lên cổ tay Hoa phi, cổ tay trắng như tuyết, năm ngón tay tròn trịa, mạch không ngừng đập... (bó tay, không đập chẳng phải là chết rồi sao). Nhiều người đều nói là hỉ mạch, vậy khẳng định là hỉ mạch.

Ta thu hồi tay, đứng lên vòng vo rồi quỳ xuống, dập đầu nói: “Bẩm bệ hạ, Hoa phi nương nương quả thật là hỉ mạch”.

“Hỉ mạch...” hắc trầm ngâm một lát, lại nói, “Tổng Linh Xu, người ngẩng đầu lên, đem lời vừa rồi lặp lại lần nữa”.

Lòng ta lộp bộp một tiếng, có chút không hiểu, có chút kinh hoàng, lại vẫn là vâng theo thánh chỉ, ngẩng đầu lên, không dám nhìn thẳng mặt rồng, liền

nhìn chăm chăm ra đằng sau, mặt không chút thay đổi nói: “Bẩm bệ hạ, Hoa phi nương nương quả thật là hỉ mạch”.

Ánh mắt của ta cảm giác được môi hằn trong phút chốc giờ lên độ cong. “Phải không.....Thật tốt quá....”

Ba chữ cuối cùng làm cho tất cả Thái y ở đây đều thở dài nhẹ nhõm, nhưng sau ba chữ đó, lại thêm một câu đổ xuống. “Như vậy, mấy tháng?”

Cái này náo nhiệt, có người nói hai tháng, có người nói ba tháng, còn có người nói bốn tháng....

Quả nhiên là đàn lang băm.... Ta mặc không lên tiếng, thẳng đến khi hoàng đế gọi tên ta hỏi: “Tổng Linh Xu, người nói”.

Ta cúi đầu đáp: “Vi thân cho rằng, hằn là trên dưới ba tháng”.

Hắc hắc.... cứ như vậy, nếu là hai tháng, thì phải là dưới ba tháng, nếu là bốn tháng, thì phải là trên ba tháng, nếu là ba tháng, vậy càng chuẩn.

“Được rồi”. hoàng đế gật gật đầu, ta đang muốn thở ra một hơi, hằn lại nói: “Từ nay về sau, Tổng Thái y toàn quyền phụ trách vấn đề của hoa phi. Đây là long nhi đầu tiên của trẫm, nếu có gì sai lầm, Tổng Thái y, người liền mang đầu đến gặp trẫm đi!”

Đó lại tới nữa! Mặc kệ bao nhiêu ý tứ, nghe đến câu này là ta lại không nhận được loại tình cảm bi phẫn, dập đầu nói: “Vi thần..... tuân chỉ...”

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ta thường nghĩ, nếu Hoa phi xảy ra chuyện gì, Hoàng đế có thể hay không thật sự muốn mạng của ta, tốt xấu gì thì nói, chúng ta từ nhỏ cũng đã quen biết cũng nên có chút cảm tình a....

Vị đương kim hoàng đế này, năm đó là bát vương Lưu Hi, có thể nói là ông nội của ta một tay cứu về. Lưu Hi trong cung là hoàng tử thứ tám, vốn không thể chiếm ưu thế ngôi vị, lại bởi vì từ trong bụng mẹ mang bệnh, từ nhỏ cơ thể ốm yếu, tiên hoàng thượng võ nên càng không để vị bát hoàng tử này vào mắt. Trong cung người người lợi thế, gặp mẹ con bát hoàng tử thất thế liền hòa nhau khi dễ, cắt xén bổng lộc, tham ô cơm áo, bát hoàng tử bệnh nặng sốt cao, thậm chí ngay cả Thái y cũng không chữa nổi. Là nhờ tiểu cung nữ trong cung trên đường chặn ông nội ta không ngừng dập đầu quỳ xin, ông nội ta vì thế mới đến xem bệnh chẩn trị cho Lưu Hi.

Lưu Hi thực ra bị bệnh gì ta cũng không rõ, nhưng xem thần sắc gia gia cũng có thể đoán tuyệt đối không phải là đau đầu cảm sốt thông thường. Tiểu hài tử kia hơn ta ba tuổi, bộ dáng so với ta gầy nhỏ hơn, khuôn mặt tái nhợt nhiều năm nay đỏ bừng quý dị, đi không quá vài bước liền thở hồng hộc, ai cũng cho rằng hẳn sống không quá mười tuổi, lại không nghĩ rằng sau khi gia gia trị mười năm, bệnh trị tận gốc, lơ đãng chớp mắt hẳn đã cao hơn ta hai cái đầu, không còn bộ dạng khiếp đảm năm đó nữa, vậy mà giờ đây lạnh nhạt nói với ta cái gì “mang đầu tới gặp”, thật sự là.... Vong ân phụ nghĩa!

Dòng họ đế vương quả nhiên không có mấy người tốt!

Ta trong lòng hùng hùng hổ hổ, trên mặt vẫn là cung kính. Lưu Hi nói chưa được hai câu đã có người tiến vào thông báo tin tức, thì thầm vài câu, Lưu

Hi sắc mặt trầm xuống, liền dẫn theo người vội vàng rời đi, đám Thái y tiễn Lưu Hi đi rồi mới hoàn toàn thả lỏng thần kinh. Ta thấy vậy thì đứng lên, quay đầu hướng trên giường nhìn thoáng qua, Hoa phi đã ngồi dậy, một đôi mắt đẹp trống rỗng nhìn ra cửa, tràn đầy u oán.

Đừng như vậy được không, còn mấy chục năm cho người u oán mà.

Ta thở dài, phẩy tay áo bỏ đi, vừa mới đi ra vài bước liền nhìn thấy đại hoạn quan Phú Xuân bên người Lưu Hi hướng ta đi tới, trên mặt mang theo ý cười, cung kính nói: “Bệ hạ ra lệnh, Hoa phi mang thai là đại sự, không thể sơ xuất, có lẽ nên để Tổng Thái y ở lại đây để tiện chăm sóc”.

“Này... chỉ sợ không phù hợp, ngoại thần không thể ở lại trong cung....” Ta rối rắm, ta phiền não, ta phát điên!

Phú Xuân cười nói: “Tổng thái y không cần chú ý. Ngoại thần không thể ở lại, nhưng Tổng Thái y là nữ tử, điều này không cần băn khoăn nữa. Lâm thủy cung đã vì Tổng Thái y chuẩn bị tốt rồi, Tổng Thái y có thể vào ở”.

Ta kinh hãi nói: “Lâm thủy cung! Điều này chỉ sợ càng không thích hợp!”

Lâm thủy cung nằm ngay bên cạnh tẩm cung của Lưu Hi, cung điện này vô luận thế nào đều sẽ là tẩm cung của Hoàng hậu, ta chỉ là một Thái y làm sao có thể ở lại nơi đó!

Phú Xuân khẽ cười nói: “Bệ hạ an bài như thế tự có thâm ý, Tổng Thái y vẫn là tuân chỉ đi”.

Dứt lời liền không hề để ý ta, nghênh ngang mà đi, để lại ta vẻ mặt đại ra.

Vẻ mặt đại ra này kéo dài cho tới buổi tối, khi ta ở Lâm thủy cung dùng bữa.

Lưu Hi quả nhiên thực có thâm ý.....

Hắn cho ta ở chính là ở khu nhà ngoài Lâm thủy cung, nói thẳng ra, chính phòng của hạ nhân. Ta tự mình đa tình nhiều phiền não a....

Ta bắt đầu vung tay, gấp đồ ăn.

Thức ăn trong cung rốt cuộc vẫn tốt hơn nhiều so với ở nhà, nói vậy cũng là bởi vì thân phận Thái y của ta, lại là Thái y riêng của Hoa phi nương nương, cho nên đãi ngộ cao hơn một chút, đồ ăn này cũng có thể so với tài nghệ của Nghiêm Tiểu Vũ kia.

Ta nhận thánh chỉ ngủ lại trong cung, nhưng Nghiêm Tiểu Vũ thì không phải như vậy, sáng sớm ném lại hòm thuốc rồi chính mình quay về nhà. Tên kia cũng là đứa nhỏ do ông nội ta hảo tâm thu nhận, lúc trước ở trên đường vì một cái bánh bao cùng người ta đánh nhau thiếu chút nữa dẫn đến huyết án, ông nội của ta dùng một cái bánh bao thịt lừa hắn mang trở về, phẩy tay một cái là mười mấy năm, mưa dầm thấm đất, hắn cũng biết một ít y thuật, không cần bắt mạch chỉ nhìn khí sắc có thể biết được tình trạng của đối phương, tỷ như hắn thường nói với ta: “Tổng Linh Xu, người sắp chết”. (hở, đây mà là y thuật à, đây là xem tướng a).

Mỗi lần hắn nói xong câu đó, ta đều bị gia gia phạt đứng, phạt viết, tự phạt nhốt mình..., như vậy tính ra, y thuật của Nghiêm Tiểu Vũ cũng không tồi, mà nghe nói công phu của hắn so với y thuật của hắn còn cao hơn, người gian hồ xưng “Lại nhất dừng”. Ta vẫn cho là như vậy. cho đến khi Nghiêm Tiểu Vũ không thể nhịn được nữa giải thích nói, kỳ thật là kêu “Lai nhất thống”, bởi vì hắn là chơi thương, ba chữ này ý tứ là “Đến đây nhất định một thương sẽ xuyên qua”, cùng với việc dùng kiếm nói “Xuất kiếm tất thấy máu” cũng chả khác gì nhau.

Ta nói: “Nghiem Tiểu Vũ, người thật sự là chẳng ra làm sao, ngay cả ngoại hiệu cũng không phù hợp cho trẻ con nghe”.

Mà gia gia thế nhưng lại muốn đem ta gả cho người có cái ngoại hiệu thâm tà như thế, nhớ tới ta đều có chút nội thương.

Vừa ăn cơm xong, cung nhân mang đến một chút đồ Nghiem Tiểu Vũ gửi vào, ta lật xem một chút, ngoài quần áo để tắm rửa, chính là công cụ để chạy trốn, bên trong còn giấu một tờ giấy, vài dòng chữ xiên xiên vẹo vẹo, ta xem nửa ngày cũng không hiểu, lại lật mặt trái xem, chỉ thấy bên trên viết — mặt trái là bản đồ mật đạo hoàng cung, nếu xảy ra chuyện tự mình chạy trốn, ta sẽ không giúp người.

Ta yên lặng cất đi, lại một nữa cảm tạ trời xanh đã cho ta một lối thoát, nhưng lại oán, thật giận khốn khiếp.

Vừa cất xong mấy thứ, liền có người truyền lời đến, nói là Tây Hoa Các triệu kiến Tổng thái y. Ta vội vòn phủ thêm áo khoác, liền theo người đi tới.

Như dự đoán, Lưu Hi đã ở Tây Hoa Các.

Hoa phi mặt không son phấn, tựa vào bên trái Lưu Hi, một bộ dạng chim nhỏ nhu nhược nép vào người. Lòng ta nói hóa ra Lưu Hi thích loại hình này, đây tất nhiên là có duyên cớ, khi niên thiếu Lưu Hi còn nhu nhược hơn cả Hoa phi này, chim nhỏ nép vào người, cũng mỹ mạo hơn. Ca ca của Hoa phi là binh mã đại nguyên soái, nữ nhân xuất thân từ tướng soái thế gia, bộ dạng nhu nhược này đều là giả đi.

Lưu Hi giúp đỡ Hoa phi ngồi trên giường, không giống như buổi chiều âm trầm khó lường, trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, lời nói chậm rãi đều là nhu tình. Hắn đối với Hoa phi nói: “Nàng có thai, thân mình suy yếu, không cần xuống giường”. Rồi quay đầu, đối với ta lạnh lùng nói: “Tổng

Thái y, Hoa phi nói thân thể không thoải mái, người đến xem là chuyện gì xảy ra”.

Ta gật đầu, Lưu Hi cũng không rời đi, liền ngồi ở bên giường, làm cho Hoa phi tựa vào trước ngực hắn, ta nơm nớp lo sợ tiến lên, không thể không thừa nhận, một thân vàng chói lọi kia đối với ta có lực sát thương rất lớn, quả thật muốn làm choáng mắt chó của ta. Ta cúi đầu xem cổ tay Hoa phi, ánh mắt có thể đạt được, lại vẫn là nhìn theo vạt áo vàng kia.

Ta vẫn cảm thấy màu vàng này quá sáng lạn, không biết vì sao có nhiều người lại tranh nhau mặc. Năm đó ta cùng Lưu Hi cũng coi như thân quen, cũng không ngại hắn phân biệt trên dưới nói hươu nói vượn. Ngày ấy hắn đăng cơ, ta đi theo gia gia làm kiểm tra cho hắn, ta thấy hắn một thân hoàng sắc, ôi ôi hai tiếng, cười nói: “Lưu Hi, người mặc xong quần áo ta đều nhận không ra người!”

Gia gia bực đầu ta một cái, quát một tiếng: “Lớn mật!”

Lưu Hi ho nhẹ hai tiếng, trên mặt trắng nõn thản nhiên phỉếm hồng nhạt, có chút xấu hổ liếc mắt quét ta một cái. Vẻ mặt như vậy, là lần cuối cùng ta nhìn thấy.

Ta ban đầu nghĩ rằng, quần áo chung quy cũng chỉ là quần áo mà thôi, người sẽ không bởi vì mặc quần áo khác mà thay đổi, sau ta mới phát hiện bản thân đã sai lầm rồi. Bát vương Lưu Hi sớm đã biến mất, hiện tại trước mặt ta là hoàng đế Lưu Hi. Ta lúc trước tùy tiện hô thẳng tên hắn, hiện tại là không được, dân gian vì kiêng kỵ tên hoàng đế, tự “Hi” không thể dùng, dân chúng cũng không có “Hy vọng”, ta cũng không có.

Ta nghĩ đến thần người, cũng không biết ngây người bao lâu, thẳng đến khi Lưu Hi cao giọng hừ một tiếng, ta mới giật mình tỉnh lại, thu tay sờ sờ cổ tay chính mình che giấu kích động, quay đầu nhìn về phía Hoa phi: “Hoa

phi nương nương cảm thấy chỗ nào không khỏe?”

Hoa phi giọng nói êm ái: “Luôn cảm thấy khó chịu, buồn nôn”

Ta mỉm cười nói: “Phụ nữ có thai tất nhiên đều trải qua thời gian này, Hoa phi nương nương đừng lo, vì thần trở về kê hai phương thuốc bồi bổ, nương nương đúng hạn dùng, bệnh trạng sẽ giảm bớt”.

Chờ trở về ta cho người đi Thái Y Viện lấy thuốc cho phụ nữ có thai là được rồi, cho ta viết ta cũng chẳng thể viết ra cái gì.

Kỳ thật, Lưu Hi biết bí mật của ta, không biết vì sao hắn vẫn để ta vội đến chẩn trị cho Hoa phi.

Hoa phi nhưng thật ra không nghi ngờ hắn, mềm mại gật gật đầu, tay mềm mại đặt trên mu bàn tay Lưu Hi, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, đêm nay ở lại với nô tì được không?”

Lưu Hi tự nhiên là mỉm cười gật đầu nói “Được, nàng nghỉ ngơi trước, trẫm còn phải về thư phòng xem vài tấu sớ rồi đến với nàng”

Lúc này trong hậu cung tất nhiên có rất nhiều phi tần ghen tị.

Hoa phi cực kỳ dịu dàng, ần ần đưa tình nhìn Lưu Hi, nhắm mắt lại nháy mắt khó nén nỗi đắc ý.

Ta sớm lui ra ngoài trước, bên trong ối bức khó chịu, ta vừa ra khỏi liền hít thở hai cái thật to.

“Tổng Linh Xu”. Sau lưng có người kêu tên ta, thanh âm thật quen tai.

Tổng Linh Xu”. Sau lưng có người kêu tên ta, thanh âm thật quen tai.

Ta dừng lại cước bộ, cứng ngắc quay đầu nhìn lại — Lưu Hi sắc mặt không tốt, hướng ta đi tới.

Ta chậm rãi quỳ xuống — thực mệt, mỗi lần nhìn thấy hắc đều phải quỳ, nếu gặp thêm vài lần hắc là đầu gối ta liền phể đi.

“Vi thần khấu kiến bệ hạ”.

“Miễn lễ”. Hắc lướt thẳng qua người ta, ở một bên ghế đá ngồi xuống. Ta chậm rãi đứng lên, lúc này mới phát hiện xung quanh không có một ai.

“Trẫm gần đây thấy không thoải mái, người cũng giúp trẫm xem một chút đi”. Hắc nói xong liền vươn tay ra.

Ta nhìn chăm chăm cổ tay trước mắt, lại ngẩng đầu nhìn hắc, nói một tiếng: “A?”

Hai tròng mắt hắc tối đen sâu thẳm nháy mắt rồi lại không nháy mắt nhìn ta, nói: “Lại đây”

Ta rụt rè nửa bước, đè thấp thanh âm buồn rầu: “Bệ hạ, người vẫn biết y thuật của ta.... Người nếu thật sự không thoải mái có thể tuyên Thi Thái y, Tô Thái y đến xem cho người”.

Hắc cũng không phản đối, chính là nói: “Người muốn kháng chỉ sao?”

Hắc nói chuyện cùng ta như vậy, ta cũng chỉ có thể khụt khịt, kiên trì tiến lên.

Ta không dám ngồi, chỉ có thể cúi hạ thắt lưng, ba ngón tay đặt lên mạch hắc. Trời thấy.... trừ bỏ mạch máu nhảy loạn lên ta cái gì cũng không cảm

giác thấy. Gia gia đã tổng kết nói thần kinh ta rất thô, mạch tượng rõ ràng sai biệt ta đều không cảm nhận được, quả thực mà nói, rõ ràng chỉ là nhảy dựng lên, còn có thể có gì sai biệt chứ....

“Bệ hạ làm sao không thoải mái?” Ta đã diễn kịch thì phải diễn tới cùng.

“Mất ngủ, nhiều mộng, thân thể phát lạnh”. Ánh mắt hắc nhìn ta nói.

Trái tim của ta hơi đau một chút, run giọng hỏi: “Có phải bệnh cũ tái phát hay không?”

Nếu đúng, chỉ sợ thật sự không ai có biện pháp. Năm đó hắc bệnh, cũng là triệu chứng như vậy, hoặc là ngủ không được, hoặc là khó khăn mới ngủ được lại rất nhanh bị ác mộng làm bừng tỉnh, tỉnh lại thì một thân lạnh toát, hắc lại tự ôm lấy chính mình. Tình huống như vậy, chỉ có thể lâu dài dùng thuốc an thần để ngủ.

“Nếu bệnh cũ tái phát, sẽ thế nào?” Hắc còn thật sự hỏi ta.

Thanh âm của ta nghẹn ngào trong cổ họng, trả lời không được. Ta thật sự không thể trả lời, bởi vì ta cũng không biết, chỉ có thể ngây ngốc nhìn lại hắc.

Cuối cùng, khoe môi hắc giương lên, cười nói: “Lừa gạt người”

Hô hấp của ta bị kiềm hãm, sau đó cảm thấy càng bị ai, bả vai cũng suy sụp xuống, thản nhiên hô một tiếng “Nga”, muốn rút tay về, mới phát hiện bị hắc nắm ở trong lòng bàn tay.

Ta lại bị dọa lần nữa!

Lòng bàn tay Lưu Hi mang theo hơi ấm trong tiết động tịch dương.

“Có chuyện, ta nghĩ nói cho người, nhưng bây giờ còn chưa được...” Khi hãn nói lời này, đáy mắt giống như lóe lên chút quang. “Ta chỉ có thể nói cho người, rất nhanh ta có thể làm chuyện mình muốn làm.... Gia gia người đã cứu ta, ta có thể thực hiện một nguyện vọng của người, người nghĩ muốn cái gì, muốn bất kỳ ai, muốn làm cái gì, ta đều có thể đáp ứng người, vô luận là cái gì....” Hãn phóng thấp âm thanh mềm nhẹ khiến người ta mê hãm sâu trong mộng, “Nói cho ta biết, vô luận người muốn cái gì, ta đều có thể cho người...”

Ta si ngốc nhìn ánh mắt của hãn, giật giật môi, “Ta nghĩ muốn.... kim bài miễn tử....”

“Cái gì?” ma pháp gián đoạn, hãn sửng sốt một chút.

Ta nhấp hạ môi, thương lượng nói: “Làm Thái y rất nguy hiểm, người cũng biết y thuật của ta, ta sợ có một ngày chữa nhầm cho người ta, người sẽ giết ta... cũng không thể cho ta một kim bài miễn tử... hoặc là rất nhiều kim bài miễn tử đi? Ta cảm thấy một cái không đủ dùng....” (chị đúng là đồ tế =.=)

Lưu Hi đen mặt bình tĩnh nói: “Không được!”

Ta bĩu môi. Quả nhiên là gạt người, vừa mới nói cái gì đều có thể....

Lưu Hi thở dài, “Được rồi, ta đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không trị người tội chết, người yên tâm đi. Vậy.... người còn có tâm nguyện khác hay không?”

Ta cúi đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, trong đầu hiện lên, nâng mắt lên nhìn hãn, cao hứng nói: “Có!”

“Cái gì?” Hãn ôn nhu hỏi.

“Ta muốn rời khỏi hoàng cung!” Ta vui vẻ nói, “Dù sao y thuật của ta người cũng biết, làm đồ tể có vẻ hợp hơn, Thái Y Viện không dùng được ta, ta ở tại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, đều là vì Cao tổ nên Tống gia chúng ta mới không thể không nhiều thế hệ làm nghề y, người... có thể hay không thả ta?”

Lưu Hi hít sâu hơi, thanh âm run nhè nhẹ: “Rời đi nơi này, người còn có thể đi nơi nào?”

Ta cười nói: “Nghiêm Tiểu Vũ đã xông pha giang hồ lâu rồi, ta cùng hắn đi, hắn đáp ứng gia gia đời này đều sẽ chiếu cố ta!” nói còn chưa xong, trên tay liền truyền đến một trận đau nhức, ta kêu rên một tiếng, Lưu Hi mới buông tay nắm chặt ra.

“Người mơ tưởng!” hắn lược hạ ba chữ này, cũng không quay đầu lại rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Lưu Hi không thích Nghiêm Tiểu Vũ, ta mơ hồ cảm thấy điều này. Ta từng vụng trộm hỏi Nghiêm Tiểu Vũ, người có phải đã ngâm khi dễ Lưu Hi hay không, bằng không vì sao hắn giống như không muốn gặp người.

Nghiêm Tiểu Vũ cùng ta hai người ngồi xổm dưới gốc cây đại thụ suy nghĩ cả buổi chiều, cuối cùng Nghiêm Tiểu Vũ đưa ra một kết luận: Lưu Hi ghen tị thân thể cường tráng tràn ngập vị nam nhân của Nghiêm Tiểu Vũ.

Ta cho Nghiêm Tiểu Vũ một cú Như Lai thần chú, hắn cái loại chân thối này có cái gì tốt để ghen tị! Đương nhiên, Lưu Hi trên người toàn là mùi thuốc cũng chẳng dễ ngửi hơn, nhưng mà ít nhất ta cũng quen rồi.

Vào một lúc nào đó Nghiêm Tiểu Vũ đã đoán mò rằng: “Chẳng lẽ hắn thích người, cho nên ghen tị người theo ta?”

Ta còn thật sự nói: “Thứ nhất, ta với người quan hệ một chút cũng chẳng tốt đẹp gì. Thứ hai, hắn không có khả năng thích ta”.

Đúng vậy, hắn nếu thích ta, làm sao có thể sau khi làm hoàng đế lại đối với ta lạnh lùng như vậy, nhất là sau khi gia gia qua đời. Nếu hắn thích ta, làm sao có thể nạp hai ba phi tử. Hắn nếu thích ta, Hoa phi làm sao có thể có thai.

Nếu như vậy là hắn thích ta, cái yêu thích rẻ tiền như vậy, ta cũng không cần.

Cho nên Lưu Hi đối với Nghiêm Tiểu Vũ, đại khái hắn là đời trước có cừ oán đi, cho nên đời này ngược luyến, dù sao chuyện này đối với ta không

quan hệ.

Ngày hôm sau ở Lâm thủy cung, vài phi tần khác của Lưu Hi liền tổ chức thành đoàn tìm ta làm tâm lý trị liệu, thời điểm nghe thấy ta nói mẫu tử Hoa phi đều khỏe mạnh bình an, các nàng không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình vui sướng rồi lại thất vọng.

Mấy phi tần quý nhân này đều là Lưu Hi nạp sau hai năm đăng cơ, Lưu Hi quả nhiên là hoàng đế chiến sĩ thi đua, một chút không không chậm trễ ái phi hậu cung, cách một thời gian sẽ lâm hạnh một lần, để cho các nàng cảm thấy một chút cảm giác tồn tại. Lưu Hi là con trời a, quả nhiên là chi hoa ngọc thụ, ôn nhuận nho nhã, cười như gió xuân, là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, các nữ nhân kia gặp được hãn, có được hãn, rốt cuộc không cách xa được hãn.

Ai nói tương tư không phải bệnh, loại bệnh này không có thuốc chữa, muốn chữa phải dựa vào người con gái tìm cách mở đường vào trái tim người nam nhân. Lúc ta mặc vào bộ quần áo của Thái Y Viện, các nàng không coi ta là nữ nhân, ta đối với các nàng không uy hiếp, các nàng cũng không coi ta là nam nhân, ta cùng các nàng không ngăn cách. Các nàng đại khái coi ta là hoạn quan bất nam bất nữ.

“Hoa phi nương nương thật sự là hảo phúc khí, được bệ hạ sủng ái, lại mang long thai. Hiện tại huynh trưởng của Hoa phi nương nương còn đánh thắng trận, hoàn toàn tiêu diệt mười vạn binh mã địch quốc, giải trừ uy hiếp Tây Lương, xem ra, ngôi vị hoàng hậu hãn là dành cho Hoa phi”. Nói lời này cũng chẳng biết có bao nhiêu phần thật tình, nhưng ghen tuông khẳng định là có bảy phần.

Chuyện trên triều đình ta không có hứng thú, cũng không quan tâm, bởi vậy nghe các nàng nói này nói kia, cũng chỉ có ha ha ha ha cười cho có lệ. Ta đột nhiên nhớ tới ngày đó tiến cung Lưu Hi sắc mặt biến hóa, buổi chiều

còn vẻ mặt âm trầm, buổi tối liền vui vẻ ra mặt, chắc là bởi vì tin thắng trận truyền đến.

Ở bên ngoài ngồi không bao lâu, Tây Hoa Các liền cho người đến thúc dục. bên này nhóm phi tần không nóng không lạnh nói: “Hoa phi nương nương thân mình cần chăm sóc kỹ, Tống Thái y vẫn là đi sớm một chút, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể tha thứ cho mình”.

Ta cũng tha thứ không nổi a.... lại nói tiếp, ta còn rất lo lắng, chỉ sợ bệnh của Lưu Hi sẽ di truyền, nếu đứa nhỏ của Lưu Hi cũng bị bệnh như vậy, gia gia lại mất, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đứa nhỏ của Lưu Hi..... hẳn đã có đứa nhỏ rồi....

Lòng ta có chút phức tạp nhìn bụng Hoa phi hơi tròn nhô ra, chỉ có một chút điểm độ cong, nơi đó đang chứa đựng một sinh mệnh nhỏ, về sau lớn lên, có thể là một Lưu Hi khác hay không.

“Nghe nói Tống Thái y vừa mới bị người khác mới tới?” không có Lưu Hi ở trước mặt, Hoa phi lại trở thành một bộ dáng khác. Trời sinh hậu duệ quý tộc, nữ tử như vậy hoặc là kiêu ngạo hoặc là mảnh mai, Hoa phi hiển nhiên chỉ có ở trước mặt Lưu Hi mới có thể mảnh mai.

Ta cười đáp: “Mấy vị nương nương thân thể không thoải mái, đều muốn vi thần xem qua, vi thần cũng chỉ có lòng xem một chút”.

“A, chỉ sợ là trong lòng không thoải mái đi”. Hoa phi cười lạnh một tiếng, “Các nàng đã nói những gì?”

“Đều nói Hoa phi nương nương phúc khí tốt, đại tướng quân lại đánh thắng trận, Hoàng Thượng thật sự vui mừng”.

Nói đến đại tướng quân, trên mặt Hoa phi cũng nở nụ cười, hiển nhiên vì huynh trưởng mà kiêu ngạo. “Đó là đương nhiên, gia đình bản cung cùng các nàng không giống nhau, một đám tiểu quan lại...” Nàng nói lời này có chút hơi quá, người ta tốt xấu cũng đều xuất thân ít nhất là gia đình tam phẩm....

“Tổng Thái y”. Hoa phi chuyển câu chuyện, đôi mắt đẹp hướng xem ta, trong mắt mang theo mũi nhọn. “Tổng Thái y y thuật cao siêu, bệ hạ đối với người vài phần kính trọng, bản cung đối với Tổng Thái y cũng là thập phần trông cậy, mang thai 10 tháng, thực sự gian nguy, trong cung này khó lòng phòng bị bản lén ám tiễn, bản cung đều phải dựa vào Tổng Thái y...”

“Nường nường quá lời, là chức trách của vi thần, không dám có chút lơ là”

Hoa phi cười trong suốt nói: “Tổng Thái y không cần khẩn trương. Tổng Thái y là người thành thật, chính là ở trong cung thành thật quá cũng không tốt, chỉ cần Tổng Thái y đối với bản cung thật tình, bản cung sẽ để Tổng Thái y thoải mái”.

“Tạ, cảm ơn nường nường...” trong lòng ta ai thán, đây là mượn sức ta sao... nguyên lai ta cũng có giá trị để lợi dụng, thật sự là thụ sủng nhược kinh...

Cùng Hoa phi nói được một nửa, Phú Xuân liền đến cầu kiến. Hoa phi biến sắc, điều chỉnh biểu tình trạng thái, sau đó mới để cho Phú Xuân tiến vào.

Ta thấy toàn quá trình biến sắc mặt, trong lòng thập phần khâm phục, thế cho nên Phú Xuân cùng ta nói chuyện ta cũng chưa nghe được.

“Cái gì, bệ hạ ngã bệnh?” thanh âm Hoa phi bỗng dừng trở nên bén nhọn, ta nhíu mi, rốt cục cũng phản ứng lại.

Phú Xuân vẽ mặt ưu sầu, nói: “Đúng vậy, vốn chiến sự biên quan đã bình định, bệ hạ hẳn nên cao hứng, nhưng sau khi bình định, muốn khao thưởng tam quân, muốn định ra đàm phán hiệp ước, muốn tiếp kiến sứ thần, vì quá nhiều việc bệ hạ liền ngã bệnh. Bệ hạ thế này mới phái Phú Xuân đến triệu Tổng Thái y”.

Ta lẳng lẳng nhìn hẳn, nói thật, ta không thể nào tin được lý do thoái thác này.

Hoa phi cũng là bộ dáng nghi ngờ không tin, vội vàng đứng lên: “Bản cung đối xiêm y, lập tức phải đi vấn an bệ hạ”.

“Đừng đừng!” Phú Xuân vội vàng ngăn cản nàng, vẽ mặt đau khổ nói, “Nương nương không cần làm Phú Xuân khó xử, nương nương trong người đang mang long thai, nương nương cho dù không nghĩ cho mình cũng nên vì bụng long tử mà suy nghĩ a!”

Lời này động đến tâm của Hoa phi, nàng hiện tại tất nhiên càng phải lo lắng điều này. Lưu Hi thuở nhỏ nhiều bệnh không phải bí mật, hai năm này tuy rằng nhìn như tốt lắm, nhưng ai biết liệu có thể lập lại hay không. Hoa phi do dự một chút liền biết nghe lời. “Vậy làm phiền Phú Xuân công công chuyển tâm ý của bản cung”.

Phú Xuân nhẹ nhàng thở ra, vội nói: “Vâng”. Lại quay đầu xem ta, “Tổng Thái y, mau đi thôi”.

Hoa phi cũng thúc giục ta, ta bán tín bán nghi mà lên đường.

Lưu Hi mấy ngày nay quả thực làm việc liều mạng, ta có thể chứng minh điều này. Từ nơi ta ở có thể thấy tấm cung của hẳn suốt đêm thắp đèn, tuy nói tấm cung để vương đèn không bao giờ tắt, nhưng ánh sáng như sao kia hiển nhiên không phải đang ngủ.

Lúc ta đi theo Phú Xuân tới tẩm cung, Thi Thái y của Thái Y Viện đang từ trong phòng đi ra, nhìn thấy ta hần sảng sốt một chút. Phú Xuân đối với Thi Thái y nói: “Làm phiền Thi thái y, bệ hạ thế nào?”

Thi Thái y đáp: “Vất vả lâu ngày thành bệnh, tâm tích tụ, bệnh này nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, mấu chốt là bệ hạ cần phóng khoáng tâm, bớt chút làm việc vất vả. Về phần có nguyên nhân khác hay không, phải nhờ vào Tổng Thái y chẩn lại”. Nói xong hướng ta cúi chào.

Bởi vì gia gia từng trị liệu cho Lưu Hi hơn mười năm, người bên ngoài cũng đều cho rằng ta đối thể trạng của Lưu Hi rõ như lòng bàn tay, y thuật cao siêu độc nhất vô nhị, đối với ta chưa từng có hoài nghi. Lòng ta hiểu được, tỷ như việc Thi thái y thi lễ thế này.

Ta cũng nghe hiểu được lời nói của Thi Thái y. Hần tuy rằng bị gia gia gọi là lang băm, nhưng ở Thái Y Viện cũng là người đứng đầu, chẩn đoán của hần hẳn là không sai....

Vất vả lâu ngày thành tật, Lưu Hi thật là, làm hoàng đế chiến sĩ thi đua thì được trao thưởng sao? Lòng ta rối loạn cho đến lúc vào tẩm cung, lúc này cũng đã là thời gian lên đèn, trong phòng đèn thấp sáng rõ, cung nhân đang thu xếp chuẩn bị thuốc, Lưu Hi nằm ở trên giường, cau mày.

Vậy tay, nói: “Đều đi xuống, trẫm muốn nghỉ ngơi”.

Ta cũng muốn đi lui theo ra ngoài, hần lại tiếp: “Tổng Thái y mau tới xem mạch cho trẫm”.

Ta đến trước giường hần ngồi xuống, lúc này trong tẩm cung đã không còn bóng người, ta thấp giọng than thở: “Ta sẽ không xem ra....”

Lưu Hi nhắm mắt lại, tựa hồ thực mệt mỏi, nghe xong câu nói của ta lông mi khẽ run, khóe miệng cong lên, thanh âm vi ách: “Trẫm gọi người bắt mạch người liền nghe theo đi”.

Ta thật không biết hãn chấp nhất cái gì... nhưng hãn là hoàng đế, ta cũng chỉ có thể phụng bồi, ba ngón tay đặt lên, ánh mắt lại trên mặt hãn ngăm tới ngăm lui.

Tái nhợt, tiêu tụy, ánh mắt hơi phù thùng, môi không có huyết sắc, có dấu hiệu khô nứt, ta nhin không được hỏi: “Người muốn uốc nước không?”

Lông mi của hãn hơi động một chút, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu: “Ừ”

Ta xoay người mang chén nước đến, vừa quay đầu lại, hãn đã mở mắt, đang nhìn ta. “Đỡ ta dậy”. Hãn nói.

Ta giúp hãn ngồi dậy, lại cầm cái gối dựng lên để hãn tựa sau lưng rồi mới đem nước đưa cho hãn.

Hãn không nhận lấy, lẳng lặng nhìn cái chén kia một lát, sau đó lại ngẩng đầu nhìn ta.

Ta đã quên, hãn là hoàng đế, hoàng đế sẽ không tự mình uống nước. Cười tự giễu, ta đem cái chén tiến tới gần miệng hãn, hãn nâng tay lên nắm mu bàn tay giữ chén của ta, chậm rãi nuốt nước ấm.

Lòng bàn tay có chút nóng lên.

Ta biết tay cầm cái chén của mình nhất định xuất đầy mồ hôi, giống như sắp không cầm nổi cái chén. Cuối cùng hãn cũng uống xong nước, nhưng lại giống như không có ý định buông tay, ta theo dõi tay hãn, ý đồ không dấu vết rút tay về.

Bỗng nhiên hắn nói: “Linh Xu”.

Ta giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn hơi tựa vào, thái dương hơi ẩm ướt, vẻ mặt thân giống như ta đã từng biết, hoặc là nói, bộ dáng này ta quen thuộc rất nhiều năm. Khi đó hắn bị bệnh, đêm không thể ngủ, thường thường nửa đêm bừng tỉnh, một thân lạnh toát không ngừng run run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn ngập yếu ớt, giống như nếu chạm vào sẽ có chuyện xảy ra. Ta đi theo đợi gia gia ở bên ngoài, nghe được trong phòng có tiếng vang liên tiếp vào nhìn hắn.

Gia gia kéo áo của hắn lên, ghé vào trên giường, châm vài cây kim xuống, phía sau lưng mạch máu bắt đầu nổi lên màu xanh tím. Lưu Hi giống như thật đau đớn, môi dưới cắn đến bật máu, nhưng cũng không hé răng, chính là nắm chặt lấy bàn tay ta, ánh mắt như là đang nhìn ta, nhưng ở sâu trong con người lại là trống rỗng, giống như cái gì cũng không nhìn thấy.

Sau khi châm cứu xong, gia gia mệt mỏi rời đi, hắn vẫn cầm lấy ta không buông, hai mắt ướt át đen thui sợ hãi nhìn ta, giống như con nai bị thương, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Linh Xu, đừng đi được không...”

Tay hắn giật giật, cúi gần bên người ta.

Ta hít sâu vài cái, đè nén thanh âm run run xuống. “Bệ hạ muốn người hầu hạ, có thể cho Phú Xuân đi truyền triệu. Hoa phi nương nương đang mang thai, có thể cho nương nương khác tới đây”.

Hắn nghe xong lời này, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nhưng tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, trong mắt tối đen hiện lên một đạo quang, khóe miệng dương lên.

“Các nàng thân thể kiều quý, làm sao sẽ thành người hậu hạ”

Ta khô cần nói: “Vi thần tuy rằng là hạ nhân thô bỉ, nhưng cũng không thể làm người hầu, vẫn là để các nương nương....”

“Không”. Hãn đánh gãy lời ta, ôn nhu nói, “Liền giống như trước đây, người nắm tay của ta là tốt rồi”.

Trước kia?

Ta nhúu rồi cụp mi xuống, nghi hoặc quét hãn liếc mắt một cái. “Bệ hạ không phải tiểu hài tử”. hãn cũng không còn là Tiểu Hi, dựa vào đâu còn muốn người dễ dàng.

“Linh Xu....” Hãn lại tới nữa, dùng cái loại giọng nói nhẹ nhàng ngân nga gọi tên của ta, một tiếng tam vòng, trăm chuyển ngàn chiết, nghe mà ngứa cả tóc.

“Làm, làm sao....” Ta lắp bắp hỏi.

Hãn nằm xuống, không thẳng nổi bộ dáng nhu nhược. “Ta khó chịu...”

“Thế nào, làm sao khó chịu...” ta thật không có cốt khí...

“Ta cho người sắc thuốc an thần nhé?”

“Người dễ ta...” hãn quyết đoán cự tuyệt dùng thuốc, “Giống như trước vậy”.

Hãn nằm nghiêng, hướng mặt về ta, từ trong chăn rút tay ra cầm lấy tay ta. Ta nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn miệng hãn khê nhếch lên, lông mi cong cong, thực giống như Tiểu Hi trong trí nhớ...

Ta cứng ngắc nâng tay lên, nhẹ nhàng dừng ở sau lưng hăn vỗ vỗ.

Khi đó, Tiểu Hi cũng là như thế này, hăn nói: “Linh Xu, ta sợ không ngủ được, lại sợ đang ngủ nằm mơ”.

Ta nói: “Đừng sợ, ta ở trong này với người, nếu người gặp ác mộng, ta gọi người tỉnh”.

Hăn gật gật đầu, nhắm mắt lại, một lát còn nói: “Ta ngủ không được, Linh Xu người ca hát cho ta nghe”.

Ta khó xử vò đầu đầu: “Ko có người dạy ta ca hát....”

“Vậy kể chuyện xưa?”

“Cũng.... Cũng không biết...”

Hăn khách sáo liếc mắt ta một cái, nói: “Vậy người biết cái gì?”

“Độc sách y”. Ta yên lặng rơi lệ.

Hăn gật gật đầu, “Vậy được rồi, người đọc cho ta nghe...”

Người nhà đế vương, đều chán ghét như vậy, hăn bảo ta đọc ta sẽ đọc sao!

Ta còn đọc thật....từ , đến , thể hiện mặt lý luận y học của ta thực vững chắc. Sau hăn lại nói: “Người đọc là được rồi”.

Ta hỏi: “Vì sao?”

Hăn nói: “Ta thích ?”

Ta lắp bắp nói, lại đọc lên , đọc được một hồi, ta đã không thể đọc đầy đủ thêm được nữa.

Lưu Hi hô hấp dần dần xu hoãn, ta biết hần đã đi vào giấc ngủ, nắm tay của ta cũng buông lỏng ra. Ta kinh ngạc nhìn đáng vẻ khi hần ngủ, trong lòng thật hoảng, thật muốn giống như trước đây vậy, đem hần dựng đứng lên, túm áo hần rộng lớn: “Lưu Hi, người làm cái quỷ gì vậy!”

Nhưng hần hiện tại là hoàng đế, ta không thể làm như vậy.

Gian ngoài truyền đến tiếng bước chân, ta quay đầu lại nhìn. Phú Xuân cười nói: “Tổng Thái y, bệ hạ đang ngủ sao?”

Ta gật gật đầu.

“Làm phiền Tổng Thái y, bệ hạ đã phân phó để Phú Xuân đưa ngày về Lâm thủy cung”. Ta sợ run một chút, hần lại giải thích nói, “Tẩm cung của bệ hạ, cho dù là các nương nương cũng không thể ở lại qua đêm. Bệ hạ lúc trước đã nói, chờ người ngủ sẽ để cho Tổng Thái y về Lâm thủy cung”.

Lòng ta nhói lên giống như bị ong đốt, cảm thấy rất đau, chết lặng gật gật đầu, đứng lên, đề thấp thanh âm nói: “Không phiền công công, hạ quan biết đường, tự mình có thể trở về”.

Sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Giờ đã là nửa đêm, xung quanh tẩm cung vẫn có không ít người, thậm chí là các cơ sở ngầm từ các cung, phỏng chừng đều muốn lặn lên long sàng kia, chẳng qua cũng vô ích, chỉ là một đêm vui thích, sau đó lại bị đuổi về tẩm cung của mình, thật thê lương, quá vô nghĩa.

Lưu Hi một bộ dáng như thẹn hồng thế kia, thật không biết có thể hay

không thỏa mãn mấy nữ nhân bất mãn.

Ta hừ lạnh một tiếng, dậm chân một cái chạy trở về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ai nha, Nghiêm Tiểu Vũ là đồ ăn của ta a...

(hả, là seo? Không có hiểu???)

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Lưu Hi vừa bệnh là bệnh luôn ba tháng, đôi với bên ngoài công bố, bệnh cũ tái phát, Tổng Thái y không thể không đứng ra trị liệu, vì thế đơn giản rõ ràng, chuyện gì đấy bên Tây Hoa Các sẽ có đoàn Thái y khác đứng ra chăm sóc Hoa phi nương nương, mà ta sẽ chuyên phụ trách chữa bệnh cho hoàng đế.

Một ngày kia lúc ta tới Thái Y Viện lấy thuốc, ta lơ đãng nghe lén vài Thái y đang nói láo.

“Bệ hạ bị bệnh này, sợ là.....” Thái y giáo muốn nói lại thôi, nhưng ý tứ cũng đã thể hiện rõ ràng.

“Bệnh trạng này nhìn qua cũng giống như cũ, chỉ sợ độc chưa tiêu trừ hết, hiện tại Tổng lão Thái y đã qua đời, Tổng Thái y trẻ tuổi không biết có trị được hay không?”

Độc chưa tiêu hết? Ta sợ run một chút.

“Nghe nói Tổng Thái y hàng đêm phải châm cứu cho bệ hạ, nếu không bệ hạ khó có thể ngủ, nhưng dù vậy, bệ hạ cũng không thấy khá lên, chỉ sợ...” Thái y giấp thời dài, “Bệ hạ là hoàng đế tốt, đáng tiếc...”

“May mắn Hoa phi nương nương có thai, cứ như vậy, cho dù... Vậy cũng...”

“Ôi chao!” Bên cạnh một người cắt đứt câu chuyện, “Những lời này, chúng ta vài người nói vụng trộm là tốt rồi, để cho người khác nghe được là tội mất đầu! ở trong cung làm việc, sao vẫn vô tâm vô mắt như vậy!”

“Đúng đúng đúng...” mọi người phụ họa, cũng không mong gặp thị phi.

Ta hốt hoảng rời Thái Y Viện. Những lời đó, chỉ sợ cũng là suy nghĩ của mọi người. Hiện tại mọi người trong cung đối với Tây Hoa Các càng thêm khó chịu, mới đầu ta chỉ cho là nịnh bợ nịnh hót bình thường, hiện tại xem ra không đơn giản như thế.

Bọn họ cũng không xem trọng Lưu Hi, chỉ sợ hắn không còn nhiều thời gian. Một khi Lưu Hi băng hà, kế vị ngôi hoàng đế kia tất nhiên là đứa bé trọng bụng Hoa phi. Trong lịch sử từng có nữ đế, vô luận trong bụng Hoa phi là nam hay nữ vẫn là đế cơ. Đến lúc đó, Hoa phi băng tử mà quý, được phong hoàng thái hậu, huynh trưởng lại nắm giữ thiên hạ binh quyền, ai có thể không nịnh bợ nàng ta?

Ta thở dài. Nghiêm Tiểu Vũ có câu nói không sai, thân thể chính là vốn quý. Hắn từ nhỏ lưu lạc, nhận hết xem thường cùng bị đánh đập, lại vẫn lớn lên rất tốt, nếu là Lưu Hi, chỉ sợ búng một ngón tay cũng có thể ngã nhào.

Lưu Hi trên người có bệnh a...

Thật sự nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng nhìn qua trông hắn cũng không phải thực ư sâu mà? Chẳng lẽ là hắn giả bệnh?

“Tổng Thái y, Tổng Thái y”. Phú Xuân thanh âm chột vang, dọa ta một cú sốc, ta trợn tròn mắt nhìn hắn, hắn cười nói, “Tổng Thái y, bệ hạ lệnh cho Phú Xuân thông tri ngài, ngày kia bệ hạ muốn cùng người Tây Lương đi săn bắn tại Thượng Lâm Uyển, muốn Tổng Thái y chuẩn bị một chút, đến lúc đó cùng đi”.

“Săn bắn?” ta nhíu mày, “Thân mình bệ hạ sao chịu đựng được?”

Phú Xuân nói: “Dù vậy cũng không thể xem nhẹ đối xử với Tây Lương”. Phú Xuân bất đắc dĩ lắc đầu, “Tóm lại bệ hạ đã quyết định như vậy, ngài mau chuẩn bị rồi liền đi theo thôi. Thân mình bệ hạ ngài rõ ràng nhất”.

Lưu Hi chỉ còn lại nửa cái mạng, còn muốn vì tôn nghiêm quốc gia mà đi săn bắn, rất cảm động... Ta nghĩ, viết một phong thư cho người mang gấp về phủ đưa cho Nghiêm Tiểu Vũ.

Sẽ có người nghĩ ta để Nghiêm Tiểu Vũ đến là muốn bảo hộ Lưu Hi, kỳ thật... ta muốn hãm đến là bảo hộ ta. Không có biện pháp, bên người Lưu Hi thị vệ nhiều như vậy, ta không thể so với hãm, vẫn là Nghiêm Tiểu Vũ có thể tin cậy, hơn nữa, Nghiêm Tiểu Vũ muốn đi Thượng Lâm Uyển săn bắn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hãm nhất định sẽ cảm kích ta.

Quả nhiên, Nghiêm Tiểu Vũ vừa nhận được tin, ban đêm đã lập tức bay vào cung, hai mắt tròn tròn trong đêm phát ra lục quang sâu kín.

“Tiểu linh tử, ta không nhìn lầm người, người quả nhiên là nghĩa khí!” Nghiêm Tiểu Vũ hắc hắc cười.

Ta đánh một cái trên gáy hãm. “Hỗn đản, người táng tận lương tâm, cho người tới là để bảo vệ ta, người đừng nghĩ tới chơi!”

“Đương nhiên đương nhiên!” Hãm vỗ bộ ngực tỏ vẻ, “Ta đáp ứng gia gia người, cho dù người phạm tội chết ta cũng tới đạo trường cứu người!”

Gia gia, người thật sự là mưu tính sâu xa, cũng đối với ta rất không tin tưởng... (đương nhiên, gia gia chị đã ấn định chị là đồ tể mà)

“Nhưng là...” Nghiêm Tiểu Vũ nhìn ta từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, “Người còn không nhìn lại mình đi, trừ bỏ không biết cười ngựa đương nhiên sẽ ngã ngựa, người còn có thể chết kiểu gì ngoài kiểu này?”

“Ta có loại dự cảm xấu...” ta lật chẵn nói, “Thượng Lâm Uyển này không yên ổn, trước kia không phải còn cấm cô nương vào săn bắn sao? Bãi săn này thú vệ không nhiều, cái gì Yến nhi tướng nhi đều có thể tiến vào, nếu có thích khách phải làm sao bây giờ?”

“Cho nên...” Nghiêm Tiểu Vũ đầu óc mờ mịt nhìn ta.

“Vì lo lắng nên ta sẽ lập tức ngã ngựa”

Lúc này đến phiên Nghiêm Tiểu Vũ nói: “Bệnh thần kinh!”

Ta đối với tính mạng của mình vẫn rất quý trọng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, bởi vậy ta sẽ đem Nghiêm Tiểu Vũ ẩn vào đội ngự lâm quân, Nghiêm Tiểu Vũ theo gia gia ta cũng đã lâu, trong cung đa số mọi người đều biết hẳn, cũng sẽ không sợ tai họa ngầm, ta rút mười lượng bạc đã có thể thu phục bọn ngự lâm quân, chính là Nghiêm Tiểu Vũ có vẻ khó thu phục, hẳn nói: “Quần áo này cũng quá xấu đi!”

Chúng tráng sĩ của ngự lâm quân đen mặt đem Nghiêm Tiểu Vũ lôi đi. (á á giải quyết hội đồng. chúa phù hộ cho anh. Amen)

“Thời điểm săn bắn, hoàng đế, Hoa tướng quân cùng sứ thần Tây Lương ở phía trước, ta đi theo phía sau, người đi bên cạnh ta, nghe hiểu chưa?” ta nhìn chăm chăm Nghiêm Tiểu Vũ.

Nghiêm Tiểu Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai, nhúu mình nhìn nhìn bản đồ, lại nhìn nhìn ta. “Như thế ta đây không thể đi săn sao?”

“Săn thú có gì tốt”. ta bình tĩnh thu hồi bản đồ, “Vạn nhất người không cẩn thận bắn trúng cô nương nào, đời này sẽ bị phá hủy. Cho dù không bắn trúng cô nương, bắn trúng con gà con thỏ cũng là sát sinh, gia gia ở dưới kia

sẽ phỉ nhổ người”.

Nghiêm Tiểu Vũ buồn bực ôm bi thương ngồi dưới đất, cuối cùng vẫn là không cam tâm tình nguyện theo ta xuất môn.

Phú Xuân dắt đến cho ta một con ngựa, cười nói: “Con ngựa này tuyệt đối dịu ngoan, bệ hạ biết Tống Thái y cười ngựa không tốt, cố ý phân phó, tìm con ngựa này cho Tống Thái y”.

Ta sờ sờ bờm ngựa, con ngựa kia lại còn cọ cọ ta, quả nhiên dịu ngoan lại có linh tính. Ta cao hứng nói: “Đa tạ Phú Xuân công công”

“Là bệ hạ có tâm”. Phú Xuân trước khi đi còn cười đến ý vị thâm trường.

Nghiêm Tiểu Vũ vuốt ngựa mà hai mắt phản quang, “Thật sự là ngựa tốt, bộ dạng thực anh tuấn...”

“Người thích sao? Ta giúp người xin?” ta lé mắt nhìn hắn, hắn lại lắc lắc đầu, “Thích là một chuyện, nhưng mà còn chưa đủ tốt, nam nhân chúng ta muốn tự mình chinh phục ngựa hoang thảo nguyên, còn loại ngựa này chỉ thích hợp cấp cho nữ nhân cười”.

“Bệnh thần kinh!” ta cau hăn một cái, nói: “Đỡ ta lên ngựa”.

Nghiêm Tiểu Vũ ở trước mặt ta là người không có quyền, than thở phục tùng mệnh lệnh, chính mình lại đi qua leo lên một con ngựa khác.

Lúc này Lưu Hi dẫn theo ba ngàn ngự lâm quân, cùng với sứ thần Tây Lương xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người Tây Lương, cách xa một khoảng, hiển nhiên đối phương so với người Trần quốc ta cao lớn hơn, thanh âm

cũng to hơn rất nhiều, làm cho người ta cảm giác bắc Phương Liêu hào sảng rộng rãi, mà Lưu Hi đại biểu cho phía nam ôn nhuận thanh sơn bích thủy.

Bên cạnh Lưu Hi còn có một người, vẻ mặt kiêu căng, nhìn qua có vẻ ngoài ba mươi, tướng mắt dữ tợn, ánh mắt gian gian có chút tương tự Hoa phi, đó chính là Hoa tướng quân.

Hai bên không biết nói cái gì đó, chỉ nghe thấy sứ thần Tây Lương một trận cười to. Bọn họ là quốc gia thua trận, thậm chí có thể nói toàn quân Tây Lương bị giết sạch, sứ thần còn có thể làm càn cười to như vậy... thật sự là... rất có cá tính!

“Nghiêm Tiểu Vũ” ta đưa mắt nhìn bốn phía, hỏi, “Người cảm thấy hôm nay liệu có gặp chuyện không may hay không?”

Nghiêm Tiểu Vũ đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng nhắm ngay ta, nói: “Người, muốn chết...”

“Ta sẽ một ngụm hoắc hương chính khí phun chết người!” nếu không ở trên ngựa, ta nhất định cho hắn hai cái tát.

“Bất quá, có bản đại hiệp ở đây, người, sẽ không chết dễ dàng như vậy!”

Hắn cười hắc hắc, đùa giỡn xoay vài vòng trường thương.

Lúc này, Lưu Hi ra lệnh một tiếng, ba ngàn ngự lâm quân mở chân chạy như điên... (làm ta liên tưởng đến công vụ tâm thần bị phá) Đúng, chính xác là ba ngàn ngự lâm quan giục ngựa chạy như điên, giống như chó hoang thoát cương, tứ mã nan truy. (bỏ tay sự so sánh, người ta là ngự lâm quân à nha, lại ví với chó hoang, tội lỗi tội lỗi).

Ta không xa không gần trà trộn ở bên ngoài ngự lâm quân, tai nghe từng

đột tiếng hoan hô, sau đó là tiếng Ngô hoàng vạn tuế chấn động tận trời, thể hiện ưu thế sân nhà quốc gia.

Nghiêm Tiểu Vũ biểu tình vò đầu bứt tai, hận không thể lập tức tìm mấy con thú mà săn, ta bất vi sở động, nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh....”

“Ta cũng muốn săn...” Nghiêm Tiểu Vũ ai oán nhìn ta.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Săn bắn ở đây hai ngày, nếu hôm nay không có việc gì, ngày mai liền cho người đi săn”.

Nghiêm Tiểu Vũ mắt sáng bừng lên: “Không được đổi ý!”

Ta phát phát tay: “Phiền chết người!”

Có lẽ ông trời cũng muốn cho Nghiêm Tiểu Vũ phen này được thỏa ước, một ngày này gió êm sóng lặng. Lưu Hi chỉ săn hoẵng cục nai, thật ý tứ để thủ hạ thi thố tài năng. Hoa tướng quân săn gấu, sứ thần Tây Lương không cam lòng yếu thế, nhìn thấy cái gì bắn cái ấy, thập phần hung tàn.

Đến buổi tối liền dựng lều trại ngoài bãi săn, con mỗi ban ngày được nướng lên, chúng tướng sĩ một phen ăn uống sảng khoái. Lưu Hi mỉm cười uống mấy ly rượu rồi lui ra trước, để cho bọn họ tiếp tục uống.

Ta mới ăn được một nửa, Phú Xuân chạy đến gọi ta, nói là Lưu Hi không thoải mái. Ta mút mút tay đầy mỡ, liền cùng hắc chạy nhanh đi, lúc gần đi không quên quay đầu hướng Nghiêm Tiểu Vũ rống: “Chừa cho ta một chút, ta còn chưa ăn no!”

Sau đó hắc thực nghĩa khí để lại cho ta vài khúc xương nai, nói hắc như thế nào gian nan từ trong một đám người lấy được cái này để bồi dưỡng cho ta — ta đây thật cảm tạ tổ tông nhà hắc.

Trong trại Lưu Hi tràn ngập mùi rượu, hai má đã hồng, hai mắt lại phiếm quang, hiển nhiên đã say bảy phần.

Ta không khách khí nói: “Người nếu vẫn để ta xem bệnh, sớm muộn gì không có biến cũng thành có biến. gia gia nói ta là đồ tể, ta thực đồng ý”

Hắn xoát mắt nhìn ta, ánh mắt lợi hại đem ta đóng đinh tại chỗ, trực giác mách bảo cho ta biết — phía trước có cạm bẫy!

Hắn lạnh lùng nói: “Lại đây”.

Hắn lạnh lùng nói: “Lại đây”.

Ta lui về phía sau nửa bước.

“Trăm mệnh lệnh người, lại đây”. Ánh mắt của hắn nóng rực.

“Ta..” ta nhìn trái nhìn phải, không có người, muốn chạy, không có cửa đâu. Ta chắc là không làm sai cái gì đi?

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận, hắn liền không kiên nhẫn, lão đảo hai bước, tiến lên nắm lấy cổ tay của ta, ta không dự đoán được hắn thế nhưng lại có khí lực khiến tay gãy không ra.

Ta cười theo mặt nói: “Bệ hạ, ngài ngồi, vi thần bắt mạch cho ngài”.

Hắn nở nụ cười một chút, nhìn không ra là cười lạnh hay đang cười nhạt, nhưng tóm lại không phải vui vẻ cười. Hắn lôi kéo tay của ta không buông ra, chính mình ngồi ở trên giường, ta cúi thắt lưng cũng không được, đành phải ngồi dưới đất.

“Bệ hạ làm sao không thoải mái?” ta thật cẩn thận hỏi.

Hắn trầm mặc một lát, trầm thấp âm thanh nói: “Người để cho Nghiêm Tiểu Vũ tiến cung?”

Nga, Nghiêm Tiểu Vũ....

“Hôm nay săn bắn, ta lo lắng gặp chuyện không may, để cho hắn tiến cung bảo hộ ta... Người...” ta cảm thấy, nói bảo hộ ta, có điểm không tôn trọng hoàng đế, hơn nữa còn là hắn.

Nhưng mà hắn giống như cố ý xem nhẹ mấy từ cuối cùng kia, nheo mắt lại trừng ta. “Người cảm thấy, ta không bảo hộ được người?”

“Không đúng không đúng...” ta không chút nghĩ ngợi, trước phủ nhận rồi nói sau, hỏi quá nhanh, ta còn không kịp để ý nói cho ăn khớp, chỉ có thể dựa vào ba tắc lưỡi — vượt mong ngựa. “Bệ hạ anh minh thần vũ, ba ngàn ngựa lâm quân đều phụ tùng, ai cũng không thể ở bên bệ hạ mà gây loạn! Căn bản không cần bảo hộ!”

“Nếu vậy Nghiêm Tiểu Vũ tiến cung làm gì?” hắn tiếp tục ép hỏi.

“Hắn... Hắn là tiến cung chơi! Hắn muốn săn bắn thôi, hắn cầu ta! Cũng là bằng hữu, ta đáp ứng!”

“Hắn cầu người người đáp ứng?”

“a... a....” ta đáp không được, chỉ có thể phát không âm.

“Hắn cầu người cái gì, người đều đáp ứng sao?”

“Tất nhiên phải có nguyên tắc, không thể cái gì cũng đều đáp ứng!”

“Ta đây cầu người, người đáp ứng không?”

“A?” ta trừng mắt nhìn, lập tức nói: “Bệ hạ, ngài là ngôi cứu vũ, như thế nào có thể cầu người khác! Lời nói của ngài chính là thánh chỉ, trong thiên hạ, không người không nghe!”

Hắn ngừng một chút rồi cười khố: “Có lẽ người không đem ta để vào mắt”.

Ta cơ hồ là thốt ra. “Vi thần đem bệ hạ đặt ở trong lòng!”

Ánh mắt hắn sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm ta, ho hấp dồn dập đứng lên. “Thật sự?”

Ta chỉ là vượt mộng ngựa, hắn sẽ không tưởng là thật đi... nhưng là vượt cũng vượt rồi... ta kiên trì nói: “Đúng vậy, đương nhiên...”

“Linh Xu...” cổ tay bị kiềm chế được buông lỏng ra, hắn chậm rãi tới gần, mang theo hơi rượu càng ngày càng gần ta, ta nhất thời lui về sau, lại bị cánh tay không biết đặt trên lưng từ bao giờ kéo về phía trước, hai cánh hoa ấm áp ở môi hắn nhẹ nhàng đặt lên trán ta.

Ta cả người cứng ngắc, hai tay dán trước ngực hắn, rõ ràng cảm nhận được từ lòng bàn tay ngực hắn đang kịch liệt đập phồng, lại không biết nên làm cái gì bây giờ. Đẩy hắn ra... ta có thể chết thảm hại hơn hay không?

“Bệ hạ... vi thần bắt mạch cho ngài rất...” một chữ cuối cùng, bị hắn nuốt luôn tại đầu lưỡi.

Hai tay vây quanh buộc chặt lấy ta, nhiệt độ cơ thể nóng cháy xuyên thấu quần áo, thực nóng. Từng dòng ấm áp, hô hấp dồn dập, trong phút chốc trời đất xoay chuyển, ta choáng váng bị áp đảo trên giường, ngực bị ép tới

không thở nổi, còn có một đôi tay không ngừng chạy trên lưng ta, nhất thời làm bùng lên ngọn lửa....

Tới lúc ta sắp hít thở không thông, ta nghe được một thanh âm khàn khàn: “Hô hấp”

Trên đầu ta thật nhiều sao bay bay a...

“Linh Xu, hô hấp”. có người vỗ nhẹ mặt ta.

Nghiêm Tiểu Vũ, lại bị hấn nói đúng. Ta muốn chết.....

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Thần Có Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Khôi phục hô hấp, ta cũng đã phản ứng lại.

Lưu Hi ôm ta, hôn ta.

Chuyện này thực làm cho ta sợ tới mức hồn phi thiên ngoại, bên dưới gia gia nhất định lại đang mắng nường đi. Gia gia nói, Nghiêm Tiểu Vũ so với Tiểu Hi mới có thể dựa vào vững chắc, làm cho ta cùng Tiểu Hi bảo trì khoảng cách. Lời này của gia gia cũng không thể quá mức dựa vào, giờ Tiểu Hi đã làm hoàng đế, khoảng cách này ta muốn cũng không thể bảo trì, vua muốn thần chết, thần... thần không muốn chết a...

Lưu Hi sau một phen phi lễ ôm ta thân ái mới cảm thấy mỹ mãn nói: “Không cần chờ lâu nữa, ta có thể mang nàng vào cung”

Những lời này, lại làm ta sợ tới mức hồn phi thiên ngoại.

Nhưng ta cái gì cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nơm nớp lo sợ, khúm núm rời đi.

Là hắc uổng rượu mới đem ta trở thành phi tử hắc đi? Vẽ nên viễn cảnh, đồng ý danh phận, hứa hẹn tương lai..

Ta không muốn làm phi tử của hắc,

Ta thất thần trở về lều trại của mình, Nghiêm Tiểu Vũ nói: “Người ăn tiêu tôm hùm sao? Miệng thũng thành như vậy”.

Ta đại ra nhìn hắc “Nghiêm Tiểu Vũ, lúc này người nói thật đúng, ta thật sự

muốn chết”

Nghiêm Tiểu Vũ biến sắc, vẻ mặt nghiêm trọng: “Chẳng lẽ người bỏ nhằm độc được?”

“Cũng chẳng khác là mấy....” ta thở dài, “Người có thể mang ta rời khỏi hoàng cung không, ta cảm thấy nơi này không thể ở lại”

Nghiêm Tiểu Vũ gãi gãi đầu: “Nhưng là, Tổng gia các người không phải bị Cao tổ hoàng đế buộc định chung thân sao? Người nếu không được hoàng đế xá làm, cứ như vậy rời đi là trái luật, chẳng lẽ người muốn ta với người lưu lạc thiên nhai, tránh né đuổi giết?”

“Người không phải ngoại hiệu Lai nhất thống, đứng tốp đầu bảng giang hồ cao thủ, không phải đệ nhất cũng là đệ nhị sao? Mang ta bỏ trốn không có gì khó đi? Chúng ta có thể đi Nam Dương, tới đó liền ngoài tầm với của Trần quốc!”

Nghiêm Tiểu Vũ buồn rầu nói: “Người rút cuộc lại chọn cái phiền toái gì vậy?”

“Nghiêm Tiểu Vũ, ông nội của ta đối với người có ân cứu mạng, ta đối với người có ân dưỡng dục, người không thể bỏ lại mặc kệ ta”. Ta túm ống tay áo hăn gào khóc, “người nếu không nghe lời ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người!”

“Ai biến thành quỷ trước còn không biết đâu....” Nghiêm Tiểu Vũ vẻ mặt cầu xin, than thở, “Vậy người chừng nào thì đi?”

“Tối hôm nay!”

“Không được!” Nghiêm Tiểu Vũ lắc đầu, “Ngày mai ta còn muốn đi săn

bắn nữa!”

“Nghiem Tiểu Vũ, sao ngươi không đi chết đi!”

Cuối cùng, ta thỏa hiệp, để cho hắn đi săn bắn, không nghĩ tới lúc xui xẻo này gặp ngay chuyện không may.

Ngày hôm sau khi đang diễn ra săn bắn, Nghiem Tiểu Vũ không biết chạy đi đâu, ta xa xa đi theo sau đội ngũ, đột nhiên con ngựa chấn động, ngay sau đó liền tung chân chạy như điên, giống như từ thực nữ biến thành một người đàn bà chanh chua, ta ở trên ngựa trong gió hỗn độn, chân trái còn dẫm nát bàn đạp, chân phải cũng đã buông lỏng ra, thân mình bị lật rồi quăng xuống dưới, nửa người trên bị tha trên mặt đất, chân trái bị dẫm vào bàn đạp, ta rõ ràng cảm giác được từ cổ chân truyền đến một tiếng “khắc” một tiếng, phía sau lưng, trên cổ chân, đau nhức dội đến khiến ta muốn chết, ta thực may mắn, ngay lúc ấy đầu đụng vào tảng đá, choáng váng như vậy, nên cái gì cũng không biết.

Ta nghĩ nhất định là gia gia ở dưới mắng ta tiểu nhân, trách ta không nghe lời, không rời bỏ được Tiểu Hi. Lần này, ta thật sự tính buông xuống, không biết có phải quá muộn hay không... trong mộng núi đao biển lửa, mười tám tầng địa ngục, người đầu mã diện nhìn ta, nói: “Lại mang thêm củi tới, nếu không vương không đủ dùng!”

Rất không có tính người... ta nghiêng răng nghiêng lợi, nghe được rầm rì tiếng quỷ khóc bên tai, lúu rúu.

Bỗng nhiên không biết làm sao thối tới một trận gió lạnh, khô nóng cũng được xua tan đi một chút, thấp thoáng bóng dáng gầy, một thanh âm dễ nghe nói: “Phán quan đại nhân, Diêm Vương kêu ngài”.

Cảm giác mát mẻ mất đi, lại là núi đao biển lửa nóng cháy.

Đại khái có khoảng mười lần như vậy, ta rốt cục từ trong ác mộng tỉnh dậy, lại bị ai phát hiện, sự thật còn tàn khốc hơn.

Ta nằm một bên, chân bị treo lên, toàn tâm đau đớn đã giảm đi không ít, phía sau lưng không biết bôi thuốc gì, cảm giác ngứa ngứa, trên mặt cũng có cảm giác đau đớn, trên đầu cũng đau.

“A...” muốn nói chuyện, lại không thể phát ra tiếng.

Ta cẩn thận nhìn một chút, đây là phòng hạ nhân ở Lâm thủy cung, chẳng qua nhìn xung quanh các đồ dùng có vẻ nhiều một chút.

Lúc này có người đẩy cửa tiến vào, cùng ta bốn mắt nhìn nhau, một lát sau rốt cục kinh hãi kêu to: “Tổng Thái y đã tỉnh!”

Lòng ta suy nghĩ, lần này thật điên đảo, làm một Thái y cuối cùng trở thành bệnh nhân, không biết thời điểm ta hôn mê, Lưu Hi có hay không đối với Thái y khác nói: “Nếu nàng xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ để các người chôn cùng!”

Chỉ chốc lát sau, Nghiêm Tiểu Vũ vào được, hai mắt đỏ bừng đi đến trước mặt ta, ngồi chồm hồm xuống: “Người đánh ta đi”

Ta nói: “Nước..”

Hắn vội vàng rót nước ấm cho ta.

Sau khi nhuận yết hầu, ta lại hỏi: “Sao lại thế này?”

Hắn đáp: “Ngày đó móng ngựa không biết tại sao lại hỏng, cái đinh đâm vào vó ngựa, vì thế nó mới không khống chế được chạy như điên. Trên

chân và lưng người đều trầy da, đầu đụng phải đá, hôn mê đã gần nửa tháng”

“Nga...” ta lại uống chén nước, nghĩ rằng, thực khéo.

“Bệ hạ đã cho người đi điều tra, nhưng mà không tra ra cái gì, nói là ngoài ý muốn. Bệ hạ cho người Thái Y Viện tới chiếu cố người”.

“Nga...”Ta tiếp tục nói, nhin không được muốn nâng người dậy.

“Đừng nhúc nhích”. Nghiêm Tiểu Vũ bắt lấy tay của ta, “Bôi thuốc này, hơi khó chịu một chút nhưng sẽ không lưu lại sẹo”.

Ta sửng sốt một chút, lại theo bản năng đi sờ mắt mình. Nghiêm Tiểu Vũ lấy tay bắt tay ta lại, nói: “Trên mặt... hẳn là cũng sẽ không lưu sẹo, người yên tâm đi”.

“Ta cũng không phải dựa vào khuôn mặt kiếm cơm!” Ta bĩu môi, “Ta đói bụng, muốn ăn cháo trứng thịt nạc”.

“Được!” Nghiêm Tiểu Vũ tuân lệnh, chạy vội đi ra ngoài.

Ta nhìn cửa hồi lâu, mới chậm rãi kéo chắn, ngóc đầu dậy. Vì sao lại là ta? Chẳng lẽ mục tiêu thực sự là Lưu Hi, nghĩ rằng chỉ có ta mới có thể trị bệnh của hắn, giết ta chẳng khác nào giết Lưu Hi, Lưu Hi nếu chẳng may chết, còn không phải là do ta ngoài ý muốn sao.

Có thể đúng như vậy hay không?

Ta thở dài, quên đi, dù sao ta cũng không có chuyện gì, ta quyết định sẽ sớm chạy trốn. (ngoài treo chân, băng đầu, trầy da... thì Xu tử đúng là không có chuyện gì)

Cổ chân bị thương đã đỡ đau nhiều, phía sau lưng lại bắt đầu mọc da non rất ngứa, chủ yếu là đã đói bụng, ta chờ hồi lâu mới thấy Nghiêm Tiểu Vũ xuất hiện.

“Như thế nào lại chậm như vậy...” Ta oán giận một câu.

“Không có biện pháp a...” Nghiêm Tiểu Vũ sát hãn, “Không có người”.

“Một cung nữ cũng không có sao?”

“Đều đã chạy tới Tây Hoa Các”. Nghiêm Tiểu Vũ nói, “Hoa phi nương nương hình như thân thể không thoải mái, vẫn kêu đau bụng, Thái y nói thai vị bất thường, bệ hạ đã đi qua nhìn rồi. Còn nữa, ta vẫn chưa nói cho bệ hạ biết người đã tỉnh”

“Không cần phải nói”. Ta ngăn hãn lại, “Thừa dịp hiện tại ít người, chúng ta đi thôi”.

“A?” Nghiêm Tiểu Vũ ngây ngốc nhìn ta. “Gấp như vậy sao?”

Ta tức giận trừng mắt liếc hãn một cái, “Nếu đi sớm một ngày, hiện tại ta sẽ không phải nằm đây”.

Nghiêm Tiểu Vũ áy náy gãi đầu, “Được, ta đều nghe lời người”.

Ăn qua cháo, khôi phục thể lực, Nghiêm Tiểu Vũ đem vài thứ thu thập cho vào hành lý, nói với ta: “Chúng ta đi thôi, có thể đi thẳng ra ngoài thành”.

“Tốt”.

Đứng ở cửa ngự hoa viên, từ đây có thể nhìn thấy Tây Hoa Các, trong đầu

chợt lóe qua bóng dáng mình hoàng, ngực nhói nhói đau, tựa như cảm giác cổ chân bị trật, xương bị gãy, không biết có thể hồi phục hay không.

Ta cười cười, Nghiêm Tiểu Vũ hỏi ta cười cái gì, ta nói: “Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời”.

Nghiêm Tiểu Vũ công ta, đi đường được một quãng, ta ghé vào lưng hắc ngủ, lúc tỉnh lại trời cũng không còn sớm.

“Nghiêm Tiểu Vũ, người đúng là tên trộm chuột nhắt”. Ta nhìn lên bầu trời ngoài thành, khinh bỉ hắc, “Người làm sao mà biết cái lỗ này?”

“Đây là bí mật”. Nghiêm Tiểu Vũ cười hắc hắc, nói. “Thương thế của người còn chưa khỏi, ta mang theo thuốc, chúng ta tìm trước một chỗ đặt chân, chờ vết thương của người khá hơn lại đi tiếp”.

Ta nói: “Không được! Chúng ta lập tức đi! Bằng không truy binh đến đây phải làm sao bây giờ?”

“Người thì biết cái gì! Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất! Hơn nữa, người cũng nhìn lại mình đi, cùng lắm chỉ là một tiểu Thái y, người nghĩ sẽ có truy binh à?”

Ta sừng sốt một chút. Đúng vậy... nói không chừng, người ta căn bản là không cần mình. Nhưng nếu không có truy binh, ta cứ như vậy không nói một tiếng mà bỏ đi thực sự có chút...

Nhưng là bị Nghiêm Tiểu Vũ nói trúng rồi, bọn ta ở ngoài thành ba ngày, đừng nói truy binh, ngay cả một động tĩnh trong cung cũng không có, giống như một tiểu cung nữ vô danh lạc đường, không ai để ý.

Nguyên lai ta tự đem chính mình làm hạnh làm tội. Ta nở nụ cười.

Kỳ thật, từ cách đây rất lâu ta đã từng nói với Lưu Hi, ta không muốn làm Thái y một chút nào. “Đây là mệnh, không có biện pháp... ta không muốn làm cháu gái gia gia, ta không muốn làm Thái y!” ta một bên cầm sách, một bên ngửa mặt lên trời thét dài.

Hắn nói: “Ta cũng không muốn làm con phụ hoàng, không muốn làm Vương gia”.

Ta nhướn mi trợn mắt: “Vậy người có thể làm hoàng đế. Người làm hoàng đế có thể ban cho ta một cái xá làm, về sau ta, con ta, cháu chắt của ta cũng không cần phải làm Thái y nữa!”

Hắn cười cười, khóe miệng lê xoáy nhợt nhạt, giống như bị gió nhẹ thổi qua. “Làm hoàng đế không tốt lắm, ta không muốn làm hoàng tử, cũng không muốn về sau con ta giống ta bây giờ, không muốn thê tử của ta giống như mẫu thân ta”.

Ta sợ run một chút, than thở nói: “Vậy người về sau đừng giống phụ hoàng người, lấy nhiều vợ như vậy liền sinh nhiều a. Ta sẽ không bao giờ như thế, giống như ông nội ta, biết rõ ta không có tài làm Thái y, nhưng vẫn chỉ có thể buộc ta học y thuật, nếu học không tốt, chính là tội khi quân, sẽ bị chém đầu. Về sau con của ta cũng sẽ phải thừa kế vận mệnh đau khổ này, suy nghĩ một chút cũng không dám sinh....”

Lưu Hi nở nụ cười. “Người nghĩ thực xa”

“Bằng không, người cứ làm vương gia, hưởng hoàng đế muốn ta, ta như vậy có thể rời đi nơi này, sau đó người lại thả ta ra...” ta nghĩ mà tim muốn nở hoa, tương lai một mảnh tốt đẹp.

Con người hắn trầm tĩnh nhìn ta hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật gật đầu nói:

“Được”.

Kết quả, hắn làm hoàng đế, cũng thật sự thả ta. Lưu Hi, ta hiểu lầm người, kỳ thật người là người tốt, ta thật muốn khóc, người tốt như vậy, ta sao lại có thể từng coi thường người! Sớm biết vậy ta đã sớm đi rồi! Làm gì chờ tới bây giờ! Được rồi, nhìn người thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con, ta cuối cùng xem như công đức viên mãn, đến nơi đến chốn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Thần Có Tội* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ở ngoài thành hơn mười ngày, vết thương của ta gần như khỏi hẳn. Thay thuốc cho ta là một đại nương trong thôn, thường xuyên qua lại, ta phát hiện ánh mắt nàng ta nhìn Tiểu Vũ càng ngày càng lạ.

Thời điểm thay thuốc, nàng hỏi ta: “Muội muội, Tiểu Vũ là ca ca hay là nam nhân của muội?”

Ta đáp: “Hắn là ca ta”

“Nhìn không giống a?”

“Ta giống nương, hắn giống cha ta”.

“Nga...” Đại nương mờ mịt một trận, mới nói, “Vậy ca muội có hôn phối chưa?”

Đây rồi! Mai mỗi trong truyền thuyết!

Trong lòng ta một trận cảm khái, Nghiêm Tiểu Vũ nhiều năm qua không để ý tới hôn nhân đại sự, trong thôn có rất nhiều cô nương hướng hắn liếc mắt đưa tình, chính là hắn thực lạnh, luôn không quan tâm đến, ta đau đau khổ khổ nuôi hắn lớn lên, cũng là thời điểm đem gả hắn đi ra ngoài. (gì đây, sao giống lời mẹ già nói với con gái vậy, có ai lại đem con trai gả cho con dâu không??? @@)

“Chưa có hôn phối. Ca của ta năm nay đã hai mươi mốt, bởi vì cha mẹ mất sớm, cho nên đến bây giờ còn chưa xử lý hôn sự, ca ta công phu rất khá, có thể tham gia quân ngũ, là người thành thật, đáng tiếc không có cô nương để

ý...”

“Làm sao có thể như vậy!” đại nương đánh gãy lời ta, “Tiểu Vũ tuần tú lịch sự, trong thôn không ít cô nương thích hãn đầu! Hãn nếu còn chưa cưới vợ, việc này cứ để đại nương ta phụ trách!”

“Vậy làm phiền đại nương tốn nhiều tâm...” ta cười nói.

Gia gia luôn hy vọng ta cùng Nghiêm Tiểu Vũ ở cùng một chỗ, người nói Tiểu Vũ là đứa nhỏ thành thật, có thể đối tốt với ta cả đời, cũng có thể bảo vệ ta. Ta đối với hãn cảm thấy giống như đối với ca ca, có đôi khi, lại giống như đối với đệ đệ, tóm lại là huynh đệ, hãn cùng Lưu Hi khác nhau, nhưng vì sao khác, ta cũng không biết... nếu biết, ta có thể máy móc, tìm một giống như thế để thích.

Chờ đến lúc Nghiêm Tiểu Vũ trở lại, thương thế của ta cũng đã không còn vấn đề, ta có thể rời khỏi kinh thành. Về sau không cần làm Thái y, ta có thể tìm một nam nhân rồi gả cho hãn, muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu!

Đại nương làm việc hiệu suất rất cao, cùng lắm mới chỉ hai ba ngày, Nghiêm Tiểu Vũ đã bị bắt rồi, hãn mặt đỏ tai hồng chạy tới nói với ta: “Chúng ta đi thôi”

“Cái gì?” Ta ngoáy ngoáy lỗ tai ngẩng đầu nhìn hãn.

“Cô nương nơi này...” Nghiêm Tiểu Vũ rối rắm trong chốc lát, mới phun ra ba chữ: “Quá phóng túng!”

Ta vỗ vỗ ghế dựa nói: “Nghiêm Tiểu Vũ, người ngồi xuống, ta có lời nói với người”.

Hãn hoảng sợ nhìn ta một cái, do dự ngồi xuống.

Ta thở thật dài, “Tiểu Vũ... Người năm nay cũng không nhỏ, đã hai mươi mốt”.

Hắn cứng ngắc gật gật đầu.

“Ta không thể luôn chăm sóc người, người trưởng thành, cũng nên tự mình bay đi”.

Nghiêm Tiểu Vũ tiếp tục rồi rẫm, sau một lúc lâu nói: “Người lúc nào chăm sóc ta vậy?”

“Gia gia trước khi chết đem người phó thác cho ta...”

“Người có phải nói ngược hay không?”

“Ta đã nuôi người đến lớn thế này...”

“Người tuyệt đối là nói ngược!”

“Hiện tại người cũng nên lập gia đình...”

“Người nói ngược nói ngược rồi!”

“Tìm được một cô nương tốt, liền gả người đi”. Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, để cho hắn bình tĩnh một chút, “Chỗ này rất tốt, còn có đường thủy, đường xá thuận tiện, ngay cạnh kinh thành, cô nương nơi này cũng rất đẹp, ta cảm thấy người cũng quá khó tính đi, nếu có nhìn thấy cô nương nào thuận mắt, liền gột rửa rồi gả đi”.

“Này...” Nghiêm Tiểu Vũ tối tăm nhìn ta chăm chăm, “Người là đầu óc bị ngựa đá hỏng rồi sao? Gì chứ, đột nhiên lại quan tâm chung thân đại sự của

ta”

“Ta nói ta không thể ở bên người cả đời, giải quyết xong chung thân đại sự của người, ta có thể đi rồi”.

Nghiêm Tiểu Vũ sững sốt một chút. “Người muốn đi đâu?”

“Tùy tiện, ta đời này cũng chưa từng rời xa kinh thành, lần này khó có cơ hội, đương nhiên muốn đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy”

“Ta đi cùng người, người đi một mình ta sẽ lo lắng!”. Nghiêm Tiểu Vũ nói lời chính nghĩa.

Ta ha ha cười gượng, lười tranh cãi với hắn, chính là hỏi hắn: “Cô nương kia thế nào?”

Nghiêm Tiểu Vũ lập tức mặt đỏ lên, lập tức đứng lên bỏ chạy.

Ta buồn bã nhìn cửa, rồi lại cười cười.

Ngay đêm đó, ta liền chạy một đường hướng phương bắc.

Ta nghĩ đi rất nhiều nơi, cũng muốn qua nhiều địa phương, cuối cùng quyết định đi phương bắc, chỉ là vì... vào lúc ban đêm vừa vặn có một chiếc xe ngựa tới phương bắc. (chứ nó vừa vặn đi vào thanh lâu kỹ viện chắc chị cũng đi cùng vào luôn ==)

Trên xe ngựa ngoài ta còn có ba người.

Ta thấy đều là người vô hại, ta ôm túi hành lý ngồi lui trong góc, xóc nảy là thế nhưng cũng có thể ngủ qua.

Trong mộng một đạo ánh mắt gắt gao bám theo, tối đen sâu thẳm, phiếm lệ, ôn nhuận thấm ướt, giống ánh mắt nai con, nhìn ta nói: “Linh Xu, đừng đi được không?”

“Ta thích Linh Xu...”

Hắn hẳn là có điểm thích ta đi, nhưng cũng chỉ là có điểm mà thôi. Đối với ta chỉ vậy thì không đủ, ta cần rất nhiều rất nhiều yêu thích, không có nhiều như vậy ta liền không cần.

Trời đã sáng vài lần, lại tối vài lần, ta rốt cục đến một thị trấn trung chuyển phương bắc. Các lữ khách trong khách điếm nói đủ mọi loại giọng, lão bản nương nói đi hướng tây là tới Tây Lương, hướng bắc là đi thảo nguyên, hướng nam là đi sơn lĩnh.

“Cô nương, người da thịt trắng hồng, phương bắc này không thích hợp với người” Lão bản nương là một quả phụ trung niên phong vận do tồn, mồm to uống rượu, lớn tiếng cùng khách nhân trêu đùa.

“Có lẽ vậy a...” Ta gãi gãi đầu nói, “Nhưng mà ta không biết muốn tới nơi nào..”

“Vậy không bằng người ở lại nơi này làm việc, ta trả người tiền công, khi nào người muốn đi liền đi?”

Ta liên tục gật đầu nói: “Tốt tốt!”

Nàng cười rồi hướng ta quát một tiếng: “Tiểu cô nương, không sợ ta đem người làm nhân thịt bánh bao sao?”

Ta run run một chút, nàng vừa cười vừa tránh ra.

Ta ở khách sạn sống vài ngày, lão bản nương nói: “Tiểu cô nương, tay chân rất lanh lợi, trước kia làm nghề gì vậy?”

Ta nghĩ nghĩ, ngượng ngùng nói: “Là đồ tể...”

Nàng trợn tròn mắt, khanh khách nở nụ cười, “Tiểu cô nương thực hài hước, ta càng ngày càng thích người!”

Mùa đông phương bắc có vẻ tới sớm, thời điểm trận tuyết đầu tiên rơi xuống, ta mới ý thức được chính mình đã gần ngơ hai tháng. Một ngày, một đám người đẩy cửa tiến vào, hô to muốn uống rượu nói.

Lão bản nương chính mình tiến lên tiếp đón, ta ở trong góc liếc vài lần, nhìn đến bọn họ là mặc quân phục Trần quốc.

“A, sao hôm nay lại rảnh đến uống rượu vậy?” Lão bản nương cười tiếp đón bọn họ.

“Nghỉ ngơi, thay quân”. Một binh sĩ nói “Vài ngày nữa, chúng ta sẽ bị điều đến địa phương khác?”

“Làm sao vậy?” Lão bản nương ngần ra.

“Không biết tin gì sao? Ta nghĩ nơi này tin tức thực linh thông nha. Hoa tướng quân bị tước binh quyền, trước mặt bách quan đối mặt bệ hạ nói năng lỗ mãng, bị phạt bế môn, sau đó dân chúng liên danh kiện lên trên rằng Hoa phủ chiếm đoạt ruộng cày, dung túng thuộc hạ hành hung, bệ hạ thực giận dữ nhốt Hoa tướng quân vào ngục. Hiện tại biên phòng đều do Phiêu Kỳ tướng quân canh giữ”.

“Này... cũng trở nên quá nhanh đi...” Lão bản nương sửng sốt, “Trước đó không lâu còn trọng thưởng Hoa tướng quân...”

“Trước khác nay khác, người có họa có phúc, Hoa tướng quân cũng thật sự quá kiêu ngạo...” binh lính kia nói tới đây, giương mắt nhìn trái phải, đề thấp thanh âm nói, “Có mới nói cũ, ‘được chim quên nà, đừng cá quên nơm’, đã giải trừ mối họa Tây Lương, Hoa tướng quân cùng không cần dùng tới nữa”.

“Dù sao Hoa tướng quân tốt xấu cũng là hoang thân quốc thích mà?” Lão bản nương cũng đề thấp tiếng nói, “Hoa phi không phải đang mang long thai sao?”

Binh lính phun ra, “Đều là chuyện hậu cung tranh đoạt, con gái của Hộ bộ thượng thư hạ được Hoa phi, Hoa tướng quân giận dữ đánh Hộ bộ thượng thư một chút, vì thế lần này Hoa tướng quân mới gặp chuyện không hay ho như vậy. Dù sao chuyện này ai cũng không dám can thiệp, bệ hạ mất đi một hoàng tử, bởi vậy tâm tình tối tăm, lúc vào triều, bách quan cũng không dám cao giọng nói chuyện”

“Chậc chậc...” Lão bản nương liên tục lắc đầu, “Chuyện trong ngoài cung thật phức tạp, vẫn là chúng ta đơn giản. Các người đều phải đi rồi, hôm nay uống rượu nhiều một chút, ta mời khách!”

“Được! Lão bản nương thật sáng khoái nha!”

Đứa nhỏ trong bụng Hoa phi không còn... Tâm tình của hắn nhất định rất kém... Nhưng mà đứa nhỏ về sau sẽ lại có mà...

Thời điểm trời bắt đầu tối, mấy binh lính kia kề vai sát cánh lắc lắc rời đi, ta đang muốn đóng cửa, bỗng nhiên một luồng lực giữ cửa lại, ta dùng sức đẩy hai lần đều không nhúc nhích, liền theo khe cửa hẹp nhìn ra.

Một thanh âm trầm trầm nói: “Mở cửa”

Ta sợ tới mức run rẩy, vừa định dùng sức đóng cửa lại thì đã bị đẩy ra.

Gió lạnh mang theo tuyết bay vào, một bóng dáng cao lớn đứng ở cửa, mặt lạnh lùng. “Tổng Linh Xu! Người để cho ta tìm thật vất vả!” Nghiêm Tiểu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói nhỏ thôi Tiểu Vũ...” Ta lắp bắp nói.

“Ta thiếu chút nữa bị người hại chết!” hắn bắt lấy bả vai ta không ngừng lắc giật.

“Như thế nào?” Ta đầu óc choáng váng, phui tay hắn ra.

Nghiêm Tiểu Vũ dừng lại động tác, hốc mắt lập tức đỏ lên, “Ta thiếu chút nữa không còn mạng mà gặp người... Ta như thế nào làm đánh mất người, hắn sẽ giết ta... may mắn ta tìm được người...”

“Cái gì?” ta như trước không hiểu ra sao.

“Theo ta trở về!” Nghiêm Tiểu Vũ nghiêm sắc mặt, “Bằng không cả hai chúng ta đều chết chắc”

“Người con mẹ nó có thể nói rõ ràng hay không!” ta chịu không nổi, cho hắn một cái tát.

“Lưu Hi tìm người muốn phát điên rồi! Người không quay về hắn sẽ chết cho người xem!”

Im lặng.

Yên tĩnh.

Chỉ có tiếng gió tuyết.

“Sao hăn lại tìm ta?” ta hồ nghi nhìn Nghiêm Tiểu Vũ.

“Hăn thích người chẳng lẽ người không biết? Chẳng lẽ người không thích hăn?”

Ta giãy tay hăn nói: “Thích có thể làm cơm ăn sao? Người hoặc là đi hoặc là ở lại nơi này, ta thực thích nơi này”.

Sau lưng vang lên tiếng vỗ tay, ta quay đầu lại nhìn, lão bản nương cười tủm tỉm đi tới cạnh ta, một đôi mắt đẹp dừng lại đảo quanh trên người Nghiêm Tiểu Vũ, cuối cùng, nhẹ nhàng nhấc làn váy lên, một cước, đem hăn đá ra ngoài!

(Khổ thân anh, vừa bị tát lại bị đá, thương thay soái ca a...)

Ta nhìn trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy bản lão nương chậm rãi đóng cửa lại, hướng bên ngoài mà nói: “Hôm nay đóng cửa, mời ngày mai quay lại”.

Sau đó lão bản nương xoay người nhìn ta, ngón cái chỉ thẳng hỏi: “Nam nhân của người?”

“Ca ta”

Lão bản nương cười: “Có vẻ hơi ngốc”

Ta nói: “Nhìn kỹ sẽ thấy không phải là ‘hơi’”.

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Kết thúc

Vào ban đêm, ta vẫn suy nghĩ có nên chạy trốn hay không, cân nhắc ý tứ trong lời nói của Nghiêm Tiểu Vũ, trăm tư này không thể giải.

Buổi sáng ngày hôm sau, ta hai mắt đen xịt đứng lên mở cửa, cửa vừa mở ra, ta ngây ngẩn cả người.

Ngoài phòng có một người, khoác áo lông, không biết đã đứng bao lâu, trên vai dính không ít tuyết, đang lẳng lặng nhìn ta.

“Khách quan.... Mời vào bên trong...” ta nuốt nước miếng, tiếp đón hắn.

Lão bản nương vừa xuống lầu, nhìn hắn cũng liên sững sốt, lập tức phi xuống cười nói, : “Thật là tuổi trẻ tuấn tú, nghỉ chân hay ở trọ?”

“Ở trọ”. Thanh âm của hắn có điểm không thông.

“Muốn một chút rượu hay không, sẽ làm ấm người”. lão bản nương ân cần tiếp đón.

“Được”

“Không được!” ta thốt ra, cả hai người đều quay qua nhìn ta, ta giật giật môi, thấp giọng nói, “Sẽ xót ruột, tửu lượng không tốt thì đừng uống”.

“Vậy không uống”. Hắn nói xong, tìm một ghế dựa ngồi xuống.

Lão bản nương đi lên huých chạm vào bả vai của ta, thấp giọng hỏi: “Nam nhân của người?”

Ta há to miệng, không biết nói như thế nào.

“Không phải nam nhân của người sẽ là nam nhân của ta!”

“Này!” ta nóng nảy, “Hắn mới chỉ hai mươi!” đừng có trâu già gặm cỏ non được không?

“A, quả nhiên là thân mật, rất nóng nảy”. Lão bản nương ha ha cười, đẩy vai ta, “Hồ nháo cái gì, nam nhân tuổi như vậy, còn không mau giữ lấy!”

Ta lão đảo vài bước, ở trước mặt hắn lại vũng vàng cước bộ, hỏi: “Người cần gì?”

Hắn lông mi khẽ run, trên mặt giống như còn dính bông tuyết, ta cố nén xúc động không để tay chạm vào.

“Ta hơi lạnh....”

“Vậy ta mang cho người chút nước ấm. Nơi này thực đơn sơ, đồ phương bắc ta sợ người ăn không quen”

Hắn nhẹ nhàng gật gật đầu nói, “Tùy nàng quyết định”.

Thời điểm rót nước, ta nghĩ chính mình thật mềm yếu, lại bị hắn dễ dàng kích thích tiếng lòng.

Hắn bưng bát to lên, hơi ấm trong bát chậm rãi theo dòng nước chạm vào môi, rất nhanh liền ửng đỏ.

“Ta mệt” hắn nâng mắt lên nhìn ta, vô tội lại đáng thương.

“Ta mang người lên lầu”. hăn lúc trước là từ đâu tới, kinh thành? Chắc không, có lẽ từ vùng phụ cận sao?

Khách điểm ngoài thành điều kiện không tốt lắm, ta trải chăn cho hăn, nói: “Người chịu khó nghỉ ngơi một chút, giường này có vẻ hơi cứng, ta sẽ lấy lò sưởi cho người...”

Lời nói còn chưa dứt, lại bị hăn cuốn lấy.

“Linh Xu...” Ta bị hăn áp ghé vào trên giường, hăn cắn lỗ tai của ta, mang theo giọng nói nồng đậm kêu tên ta.

“Này này... người... người đứng lên... ta muốn chết” ta tức giận thốt ra!

Hăn không cam lòng, không muốn đứng lên. Ta lật lật thân lại bị hăn ôm chặt.

“Đến bắt nàng”. Hăn gối lên hõm vai ta, thở dài một hơi thật nhẹ nhõm.

“Người tới làm gì...” Ta nhìn đồ đạc trong phòng, bất đắc dĩ nói, “Ở trong cung không phải rất thoải mái sao, chạy tới nơi này chịu tội làm gì”

“A, trong cung thoải mái, vậy nàng vì sao chạy tới nơi này?” hăn hỏi lại.

Ta ghen lời.

“Ta biết, nàng thích ta”. Hăn nói, khó nén đắc ý.

Ta hít thở không thông.

“Nghiêm Tiểu Vũ đã nói, Linh Xu nằm mơ đều kêu tên ta. Lúc nàng hôn mê, vẫn gọi tên của ta, ta vừa đi, nàng liền khóc”.

“Ta không biết”. Ta khô khốc nói.

“Ta để cho Nghiêm Tiểu Vũ chăm sóc nàng, không nghĩ tới hắn vô dụng như vậy, để nàng chạy thoát”.

“Cái gì?” ta sửng sốt một chút, quay đầu nhìn hắn, môi khẽ chạm vào hai cánh hoa mềm mại ôn lạnh, nhìn đến khoe miệng Lưu Hi nở nụ cười xấu xa.

“Ta vốn nghĩ, thời điểm tìm được nàng, nhất định phạt nàng thật nặng, nhưng khi nhìn thấy nàng, ta lại luyến tiếc”. Hắn xoay người đặt trên người ta, dính sát vào môi ta nói: “Linh Xu, ta rốt cục có năng lực bảo hộ nàng. Linh Xu, theo ta về nhà đi”.

“Không, không cần!” cái gáy của ta bị gối lên giường, tránh cũng không thể tránh, trái phải lắc đầu đều trốn không khỏi đôi môi của hắn, “Gia gia qua đời, ta không có nhà, gia gia nói, không thể cùng người quá thân cận”.

Hắn dừng một chút, ta vội vàng há to mồm hô hấp.

“Gia gia sai rồi. Ta không phải phụ hoàng ta, người không bảo hộ được mẫu thân ta, nhưng ta sẽ bảo vệ nàng...” đồng tử của hắn ở chỗ sâu thẳm nhất nhiều rọi ra nội tâm quật cường cùng kiêu ngạo, “Người là nam nhân yếu đuối, người yêu mẫu thân ta, nhưng loại yêu này lại trở thành một loại thương tổn, nữ nhân khác ghen tị, người chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu phi trúng độc, lại vô lực không thể cứu....”

Ta mờ mịt nhìn hắn.

Lưu Hi nhẹ nhàng thở dài, tựa vào trên vai ta. “Gia gia cái gì cũng không nói cho nàng, đại khái hy vọng nàng sẽ không bị cuốn vào những loại

chuyện thị phi này. Nàng nghĩ rằng ta chính là một hoàng tử không được sủng ái, cho rằng ta chính là bị bệnh, kỳ thật không phải, ta là đứa con phụ hoàng thương yêu nhất, ta cũng không phải bị bệnh, là trúng độc. Mẫu phi xuất thân thấp hèn, lại được phụ hoàng sủng ái sâu sắc. Mẫu thân không có chỗ dựa, không thể tự bảo hộ mình, phụ hoàng cũng không có năng lực bảo hộ người. Thời điểm mẫu phi mang thai bị người ta hạ hèn độc, lúc phát hiện ra độc đã xông vào tâm mạch, mọi thứ đã muộn rồi. Nhưng người vẫn nhìn đau sinh ra ta. Sau đó phụ hoàng mới hiểu được tình yêu này, ở trong thâm cung cỡ nào thâm độc. Người cố ý không nhìn ta, làm bộ như buông tha cho ta, nghĩ rằng như vậy ta có thể an toàn. Nhưng trên người ta mang theo hèn độc, không người nào có thể trị. Giải trừ hèn độc cần bao nhiêu tâm lực, nàng hẳn biết rõ, nếu không phải phụ hoàng ngầm ra lệnh cho gia gia nàng, nàng cho rằng gia gia thật sự dám cứu một hoàng tử không được sủng ái sao?”

Ta chưa từng nghĩ nhiều như vậy... bởi vì gia gia xưa nay thiện tâm, cho dù là khát nôi ven đường, người cũng không nhẫn tâm nhìn hẳn chịu đói rét. Đúng rồi, hoàng tử không giống như vậy, người cứu hẳn, sẽ đắc tội với phía đối lập, nếu không phải tiên hoàng ra lệnh, người làm sao dám mạo hiểm?

“Sau khi cơ thể ta khá hơn, phụ hoàng liền bắt tay vào an bài hết thảy, âm thầm nuôi trồng cho ta thế lực, tìm sư phụ tốt nhất dạy ta, chỉ chờ một ngày kia lại để ta trở lại triều đình, trở lại bên cạnh người. Nếu không, bằng thế lực của ta, vĩnh viễn không bước chân được vào triều, chỉ có thể làm một vương gia, xa tử tha hương. Nhưng là, cái ngôi vị hoàng đế kia không có lực hấp dẫn ta, nhưng ta không có lựa chọn, nếu như hành động phụ hoàng bị phát hiện, ta phải đối mặt, một khi thất bại, chỉ sợ số người chết sẽ không thể đếm xuể”

“Cho nên... Người trở thành hoàng đế sao...” ta ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy... gia gia luôn lo lắng về ta, ta nói, ta nghĩ muốn Linh Xu, ta

thích nàng, sẽ bảo hộ nàng, có lẽ gia gia lo lắng nàng sẽ là khuôn mẫu thứ hai của mẫu phi ta, nàng chỉ là một tiểu Thái y, địa vị của ta cũng chưa cùng cỡ, quyền lực chưa nắm hết trong tay, nếu để cho bọn người đó phát hiện ta đối với nàng có cảm tình, ngay cả nàng không quyền không thế, đối với bọn họ vô hại, bọn họ cũng sẽ bởi vì ghen tị mà cho người hạ sát nàng. Ngày ở tại Thượng Lâm Uyển, là tay say rượu không khống chế được, làm cho mật thám phát hiện được, mới liên lụy để nàng bị thương. Ta cuối cùng là lo lắng, lần nữa buông tha nàng, nàng sẽ thất vọng về ta, sẽ cùng Nghiêm Tiểu Vũ cao chạy xa bay, thẳng đến khi nàng trong lúc hôn mê nói lời nói thật, ta mới yên tâm đem nàng giao cho Nghiêm Tiểu Vũ, để cho hắn mang nàng tạm thời rời khỏi hoàng cung, chờ hết thủy sóng gió qua đi, ta lại đón nàng trở về”.

“Ta trong lúc hôn mê đã nói cái gì?” ta đánh gãy lời hắn.

“Nàng nói nàng thích ta”.

“Không có khả năng!” Ta kiên quyết phủ nhận, “Ta làm sao có thể nói câu đó!”

“Nàng còn gọi ta đừng đi”

“Không có khả năng không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng” ta liên tục lắc đầu.

“Nghiêm Tiểu Vũ có thể làm chứng!”

“Các người cấu kết với nhau làm việc xấu!” ta bị phần nói. Nguyên lai Nghiêm Tiểu Vũ mang ta ra cung là hắn bày mưu đặt kế, nguyên lai hắn vốn đã nghĩ để cho ta ra cung, cho nên không không phái truy binh, hại ta còn một bên tự mình đa tình một bên thương tình.

“Vậy nàng hiện tại thành thật trả lời ta, nàng thích ta sao?” chớp mũi của hắn nhẹ nhàng để trên mũi ta, vô cùng thân thiết hỏi, “Nói thích, nói không thích chính là khi quân”. (hí hí, anh đáng yêu quá)

“Người bức ta nói...” Trái tim của ta đập thật mạnh, có chút chua xót.

“Đúng, ta bức nàng, nàng nói một tiếng được không?” hắc ôn nhu dễ dàng.

Ồi chao, không hổ là đứng trên vạn người, vô sỉ đứng lên đầu người.

Ta cần chặt rặng, uy vũ không khuất phục.

“Hiện tại không nói cũng không sao, theo ta hồi cung, về sau sẽ có cơ hội làm cho nàng mở miệng” hắc cười châm nhe môi ta một chút.

Lòng ta trở nên ảm đạm, “Ta không muốn trở về.... Lưu Hi, đó không phải là cuộc sống mà ta mong muốn. Người đã có Hoa phi, nàng lại mang thai con của người, thậm chí bởi vì người mà sảy thai, vô luận như thế nào, người không thể lại có lỗi với nàng”.

Lưu Hi nghe đến đó, cười vang rộ lên, “Nàng ta? Linh Xu, nàng quá ngây thơ rồi”.

“Như thế nào?”

“Hoa phi mang thai không phải là con của ta”

Ta há to miệng.

“Ta chưa bao giờ cùng phi tần trong hậu cung da thịt chi thân, các nàng sở dĩ cảm thấy có, chỉ là vì bị hạ huyền được, sinh ra ảo giác. Nếu là ảo giác, làm sao có thể mang thai? Như vậy tất nhiên là cùng người khác tư thông,

vô luận người đó là ai, kết quả đều chính là muốn một hoàng tử”

Ta hồi lâu không thể khép miệng, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Vậy người như thế nào... như thế nào không vạch trần nàng?”

“Không tiếp nhận rồi sao nữa?” Lưu Hi nhấp hạ miệng, nhìn qua có chút buồn bực, “Chẳng lẽ để người trong thiên hạ biết vợ ta ngoại tình?”

Ta nghĩ tới chiều hôm đó, vẻ mặt tối tăm của Lưu Hi, không khỏi cảm thống gật gật đầu, cho hăn sờ sờ đầu ta để lấy an ủi, hăn hưởng thụ cọ cọ.

“Nghịch chủng trong bụng nàng ta sẽ không có cơ hội giữ lại, cho dù ta không hạ thủ, những người khác cũng sẽ không để nàng sinh hạ. Ta âm thầm giả bệnh, thế cục không hiểu, bọn họ liền ngồi không yên, một đám muốn chiếm ngôi vị, vừa vận cơ hội, làm cho Hộ bộ thượng thư cùng Hoa tướng quân hai thế lực lớn chóc cào trở nên suy yếu”

“Ba tháng kia, người quả nhiên là giả bệnh...” ta bình tĩnh đại ngộ.

“Ta nếu không lộ sơ hở, sao có thể buộc bọn người kia ra tay? Ta đáp ứng nàng một nguyện vọng, nàng lại nói với ta muốn theo Nghiêm Tiểu Vũ cao chạy xa bay, nàng không biết ta có biết bao nhiêu khổ sở...”

“Này uy... Người là hoàng đế a, không cần lộ ra loại biểu tình ủy khuất này có được hay không?” ta vô lực nhìn hăn, làm như mình còn là Tiểu Hi sao, giả ốm yếu lừa lấy thương cảm... “Ta... ta không đi còn ở lại làm cái gì? Ta chỉ nghĩ chàng đã có một gia đình viên mãn, kỳ thật ta lưu lại cũng không có ý nghĩa,... tuy rằng hiện tại chàng nói mọi chuyện đều là giả, nhưng trong hậu cung trăm mị ngàn hồng, nhiều mỹ nhân như vậy chàng thực sự ngồi mà trong lòng không loạn, một chút tiện nghi cũng không chiếm sao? Vậy chàng không phải Phú Xuân chính là Khổng Tử”.

Lưu Hi bi thương nói: “Này thực không được.... một người là nữ nhi của Hộ bộ thượng thư, một lại là muội muội của Hoa tướng quân, còn một là cháu gái thừa tướng, ta nhìn thấy các nàng đã nghĩ tới Hộ bộ thượng thư về mặt dữ tợn, Hoa tướng quân lưng hùm vai gấu, Thừa tướng mặt đầy nếp nhăn... để ta ôm các nàng, quá khó khăn cho ta....”

Một khi đã như vậy, chàng cần gì phải làm hồng thanh xuân của các nàng...” ta thở dài, khinh bỉ nói, “Đều là lỗi của chàng”.

“Các nàng chẳng qua chỉ muốn làm hoàng hậu mà thôi, hoàng đế là ai, các nàng cũng không cần. Các nàng muốn lợi dụng ta”

“Chẳng lẽ chàng khẳng định ta không giống với các nàng sao?” ta nghi hoặc nhìn hăn.

Lưu Hi nói: “Nàng cùng bọn họ không giống nhau, ta biết, nàng thích chính là Lưu Hi, Lưu Hi là ai, nàng không quan tâm”

Ta rũ mắt xuống, không nói gì mà chống đỡ.

“Những gì ta từng hứa hẹn với nàng, đều đã thực hiện”. hăn mang theo mỉm cười mê hoặc, ta thở dài một tiếng, rơi vào cạm bẫy, cam tâm tình nguyện.

Chẳng qua lúc ấy ta cũng không nhớ đến hăn đã từng hứa hẹn với ta cái gì, thẳng đến đêm động phòng hoa chúc, hăn mới nói cho ta nhớ.

“Ta đã hứa hẹn với nàng, làm hoàng đế, liền cho Tống gia được miễn xá, về sau, nàng không cần làm Thái y, con nàng cũng không cần, bọn chúng muốn làm cái gì thì làm cái đó, cho nên...” hăn hôn hai má ta, “Khi làm hoàng hậu của ta, nàng muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu, ta chỉ có một hoàng hậu là nàng, cho nên trọng trách sinh con đều đặt hết trên người nàng...”

“Này...” ta có loại dự cảm điềm xấu, lùi bước rồi lại lùi bước, cuối cùng bị ép đến mép giường. “Ta cuối cùng cảm thấy, giống như có điềm không thích hợp...”

Ta hoang mang rối loạn đẩy tay hắn ra, “Chờ, chờ một chút..”

Hắn giương mắt nhìn ta, hai mắt sâu thẳm như muốn hút lấy ta, “Còn chờ cái gì...”

“Cái kia... cái kia... Nghiêm Tiểu Vũ sao lại không tới tham gia hôn lễ của chúng ta?” ta nói sang chuyện khác.

Lưu Hi không hờn giận nhú mày, “Thời khắc này lại nhắc tới nam nhân khác có phải không thích hợp hay không? Hắn lúc trước làm mất nàng, ta phạt hắn đi trấn thủ biên cương”

“Này! Hắn tốt xấu là người thân của ta, chàng sao có thể làm như vậy với hắn!” ta bất mãn rống hắn.

“Ồ?” Lưu Hi nhướn đuôi mày, “Hắn là người thân của nàng, ta đây là gì của nàng?”

“Này...”

“Người nào?” hắn tới gần từng bước, ta ngã xuống giường.

“Cũng vậy, người trong nhà...” Ta cảm thấy cảm giác áp bức, rưng rưng nhận thua.

Hắn vừa lòng nheo mắt lại, sờ sờ đầu ta nói: “Ngoan...”

Lúc còn nhỏ không cẩn thận nói ra cái ước nguyện với Tiểu Hi, hẳn nói:
“Về sau sinh nhiều vài đứa”

Ta cuối cùng có loại cảm giác của kẻ trộm, cảm giác này vẫn giằng co rất nhiều năm, ta cũng không rõ rốt cuộc làm sao, thẳng đến rất nhiều năm về sau, lúc giúp đứa nhỏ đọc sách, trong lúc vô tình nhìn đến sách sử, ta mới sét đánh bửng tỉnh đại ngộ.

Sách sử viết, y nữ Tống thị, Thiên Khải Đế hậu, trời sanh tính ghen tị, độc sủng hậu cung, phế tam phi lục tần, hàng đêm tìm hoan, ngủ lại đế cung.

(có nghĩa chị này trộm anh Hi a)

Ta đều là do bắt buộc, được không!

~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~

Bạn đang đọc truyện *Vi Thần Có Tội* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.